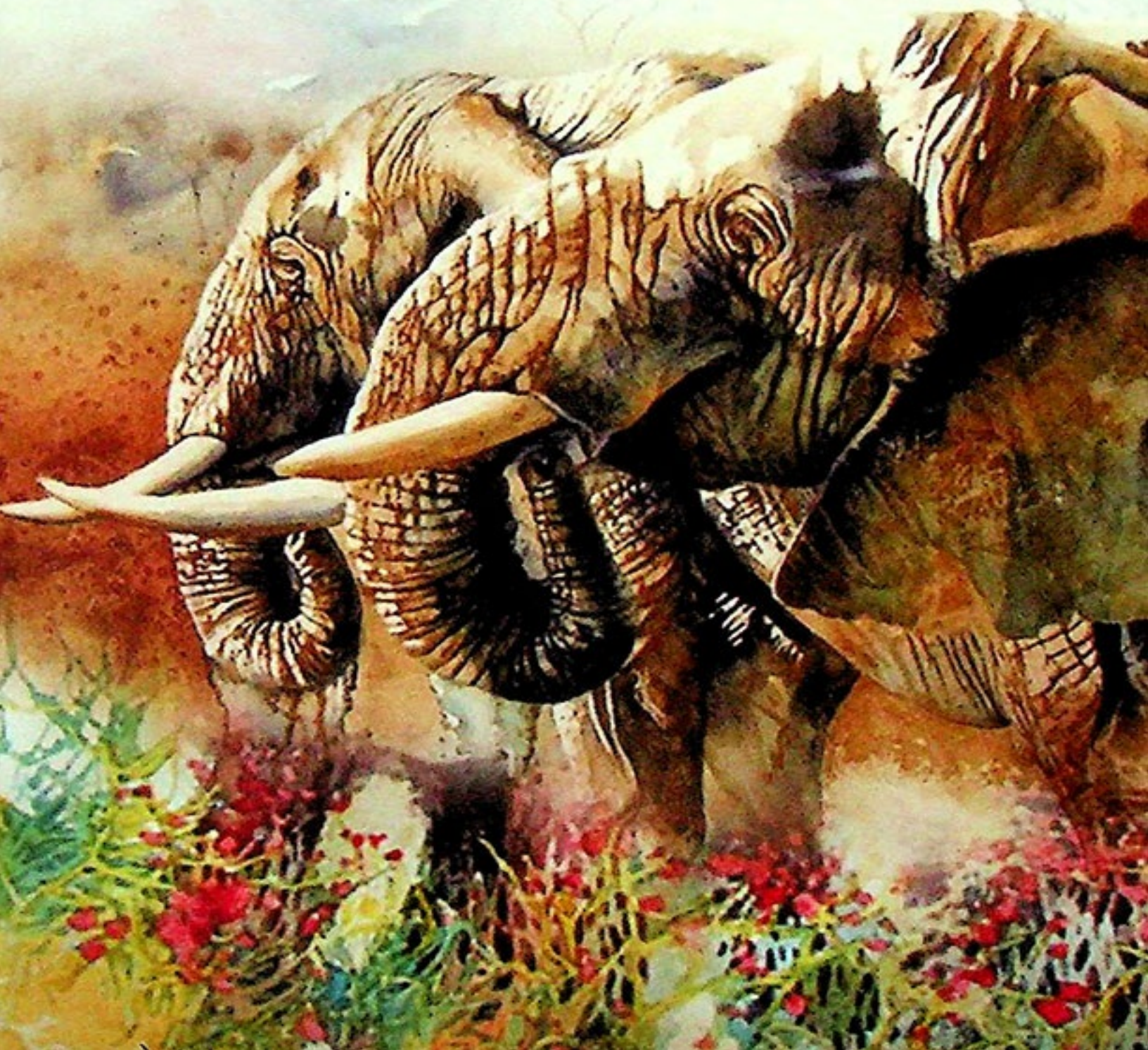

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ဖိုးကျော့

ဆင်သေကုန်း

နှင်း အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဆင်သေကုန်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ဖိုးကျော

ဆင်သေကုန်း

ဦးသန်းမောင်စိုးသည် စမ်းထဲတွင် ရေချိုးပြီး ချောင်းဘေး ကမူပေါ်ရှိ စခန်းတဲသို့ တက်လာလေ၏။ စခန်းတဲနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိကြသော ဆင် လုပ်သားများ၏ တဲများမှ သီချင်းဆိုသံ၊ စကားပြောသံ၊ ဆင်ဟည်းသံများ ကို ကြားနေရသည်။ သူ့မျက်စိအောက်တွင် အလုပ်သိမ်း၍ စခန်းပြန်ဝင် လာကြသော ဆင်များနှင့် ဆင်ဦးစီးများကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိ၏။ သစ် ဆွဲဆင်ကြီး သုံးစီးသည် ခြေသွက်လက်သွက်နှင့် စခန်းဝိုင်းဝင်းကြီးထဲ ဝင် သွားကြ၏။ သူလည်း စခန်းတဲထဲ ဝင်လာလေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ပုခက်ချရန် အော်ငေါက် အမိန့်ပေးနေကြသော ဆင်ဦးစီးများ၏ အသံဗလံ များနှင့် ဆင်ဟည်းသံများသည် ပွတ်လောရိုက်၍ ကျန်နေခဲ့၏။ နေ့စဉ်ကြား နေကျ အသံဗလံတွေမို့ နားမဝင်မိ၊ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးတွင် အမှုထမ်းသက် ကြာပြီးဖြစ်သဖြင့် ဆင်ဟည်းသံ၊ ဆင်အော်သံ၊ ဆင်ဦးစီးတို့၏ ဆင်ငေါက် သံမှာ ရိုးနေလေပြီ။ စခန်းတဲထဲ ဝင်လာသော သူ့ကို စာရေးတင်သန်းက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ ရုံးလုလင် မောင်ပြားကမူ လက်ဆွဲဓာတ်မီးကို ဆီထည့်နေသည်။

"ခရိုင်မန်နေဂျာလာရင် ဆီပါလာမှာလား ဆရာ" တင်သန်းက သူ့ကို လှမ်းမေးသည်။

"အေး မှာတော့ မှာလိုက်တာပဲကွ၊ ပါလာပါလိမ့်မယ်"

"ဘယ်တော့လာမှာလဲ ဆရာ"

"မိုးပြတ်ရင် နောက်အပတ်လောက် လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

သူက တင်သန်းဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး "ဘာဖြစ်လို့လဲကွ"ဟု လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ဆီကုန်နေပြီဆရာ၊ ယန္တရားထဲမှာ ကြေးထွန်းနေရတယ်"

သူဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ ဖွင့်ထားသော ခေါင်းရင်း တံခါးပေါက်ကို ကျော်ကာ ရိုးမဘက် အကြည့်တစ်ချက် ရောက်သွားသည်။

မိုးနှောင်းသမယမို့ တောင်ခြေတွင် မြူတွေဆိုင်းနေ၏။ ဆောင်းနတ်မယ် လျသည် မြောက်ဆီက လာတော့မည့် အတိတ်နိမိတ်ပင်။

အရိုးကွဲအောင်အေးသည့် ရိုးမထဲတွင် သစ်ထုတ်လုပ်ကြရမည့်အရေး တွေးကာ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်သွားမိလေသည်။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး မပြောနဲ့ ဦးအောင်လုံ၊ ကညင်မှာတုန်းက ထန်ပေါက်ကို ဆွဲ သွားတာ အလောင်းတွေမှ သိကြ ..."

"ဟာကွာ မင်းကလည်း လူကိုဆွဲထားရင် ဆင်တော့ စခန်းပြန်ရောက် လာမှာပေါ့ကွ၊ ပြီး ဆင်ပေါ်ကလူကို ဘယ်လိုလုပ် ဆွဲမလဲ"

"ခင်ဗျား မကြုံဖူးသေးလို့ပါ၊ ရိုးမကျားတွေက ဆင်လောက်ကြောက်တယ် အောက်မေ့လား"

စကားပြောရင်း သူ့တဲထဲ ဝင်လာကြသော ဆင်အုပ်ကြီး ဦးအောင်လုံနှင့် ဆင်ဦးစီး လေးယောက်ဘက် ဦးသန်းမောင်စိုးက ချက်ချင်း အကြည့်ရောက် သွား၏။ တစ်ခုခုတော့ ထူးပြီဟု ရင်ထိတ်သွား၏။ ဝါးနေသော ထမင်းလုတ်ကို ဆက်မဝါးဘဲ သူတို့ဘက် ကြည့်နေလိုက်သည်။

"ဆရာသည်နေ့ ထမင်းစား နောက်ကျတယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ဦးအောင်လုံ၊ ညနေက သစ်ကွက်တစ်ကွက်အတွက် ဆွဲလမ်းသွားကြည့်နေလို့၊ စားကြပါဦးလား"

"သုံးဆောင်ပါ ဆရာ"

သီချင်းသံ မြည်နေသော ရေဒီယိုဘက် လှမ်းကြည့်၍ ဦးအောင်လုံက ဆို၏။

"ဘာ အကြောင်းထူးလို့လဲ ဦးအောင်လုံ စောစောက ပြောလာကြသံ ကြားပါတယ်"

"ဖော်ယူလနဲ့ မိတိုးတို့ စခန်း ပြန်မရောက်လာလို့ပါ ခင်ဗျာ"

"အေး"ဟု တစ်ချက် အသံထွက်သွား၏။

ထမင်းလုတ် ဆုပ်ထားသောလက်ကို ဖြေချလိုက်မိသည်။

ရေဒီယိုမှ နိုင်ငံခြားသတင်း စတင် ကြေညာနေပြီ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ မိုးချုပ်နေပြီပဲ"

"မပြောတတ်တော့ဘူး ဆရာရေ၊ တကယ်လို့ တောကောင်တွေဘာတွေ ဆွဲသွားရင်လည်း မိတိုး ပြန်ရောက်သင့်တယ်၊ ခုတော့ မိတိုးလည်း ပျောက်၊ ဖော်ယူလလည်း ပျောက်နေလို့"

ထမင်းဝိုင်းမှ ချက်ချင်း ထလိုက်ရ၏။

တောထဲ တောင်ထဲတွင် မည်သည့်အခက်အခဲရှိရှိ ဤအချိန်ထိဘယ်လိုမှ မနေသင့်၊ နေမဝင်ခင် စခန်းပြန်ရောက်သင့်သည်။ ယခု ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပေပြီ။

ဤအင်ကြင်း သစ်ထုတ်လုပ်ရေး စခန်းတွင် အကြီးဆုံး၊ တာဝန်အရှိဆုံး ဖြစ်သော ဦးသန်းမောင်စိုးမှာ ရုတ်ခြည်း ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

"မိတိုးက သူစီးနေကျဆင်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ မိတိုးက သူစီးနေကျဆင်ပါ"

"ဆင်ဆိုး စာရင်းဝင် ..."

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ မိတိုး သိပ်လိမ္မာပါတယ်၊ အလုပ်လုပ်လည်း သိပ်ကောင်းတဲ့ ဆင်မပါ။ ဆရာမှတ်မိရင် မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ ဟိုနှစ်လ လောက်က ဇီးရှိတယ်ထင်လို့ ဆင်ဆရာဝန်ကို ပြခိုင်းတဲ့ ဆင်မပါဆရာ"

သူက ဆင်ဆရာဝန် ဦးစောတယ်ရီ လာကြည့်သွားတာသာ မှတ်မိပြီး သူ မျက်စိထဲ မိတိုးပုံ ပေါ်မလာ၊ ဆင်မှတ်ပုံတင် စာအုပ်မှာတော့ မွေးနေ့ကအစ မိတိုး၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်၊ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ၊ အလုပ်ကောင်း၊ သင့်၊ ဆိုး၊ မိဘနှစ်ပါး၏ အမည်နှင့် သူ့ဦးစီး ဖော်ယူလ၏ နာမည်နှင့်တကွ အပြည့်အစုံ ရှိလေသည်။

ဆင်ပျောက် ဆင်သေလျှင် ဆင်ဦးစီး၊ ဆင်အုပ်နှင့် မန်နေဂျာတို့မှာ အဆင့်ဆင့် တာဝန်ရှိကြသဖြင့် ဦးသန်းမောင်စိုးက ခေါင်းကုတ်သွား၏။ ယခုအမှုမှာ ဆင်ရောလူပါ ပျောက်မှု။

သစ်ခိုးထုတ်သူများ ဖမ်းသွားလေသလား၊ ဆင်ခိုးသမားများ ခေါ်သွားလေ သလား၊ ကျားကိုက် ဝံကုတ်၍ပဲ သေလေသလား တွေးမည်ဆိုက တွေးစရာ ချည်းပင်။

"အဲသည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ ဦးအောင်လုံ၊ အရေးကြီး တာက ဖော်ယူလကို ခြေရာခံကြဖို့ပဲ၊ တင်သန်း ကြည့်စမ်းကွာ၊ သည်နေ့ ဖော်ယူလနဲ့ မိတိုးတို့ သစ်ကွက်အမှတ် ဘယ်လောက်မှာ အလုပ်ကျသလဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့အတွဲက ဘယ်သူလဲ"

"သစ်ကွက်အမှတ် ရှစ်မှာ ဖော်ယူလနဲ့ ကျွန်တော်ပါ ဆရာ"

ဆင်အုပ်ကြီး ဦးအောင်လုံနှင့် အတူပါလာသူ ဆင်ဦးစီး ဗန်နော်က ဝင်ပြော၏။

ဦးသန်းမောင်စိုးက ဗန်နော်ဘက် တစ်ချက် မျက်ခွံ ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဖော်ယူလနဲ့ ဗန်နော်က အမြဲအတွဲပါ"

"ကဲ သည်လိုဆို ဆလိုင်းက ပြောပါဦး၊ အလုပ်သိမ်းတော့ ဆလိုင်းနဲ့သူနဲ့ အတူပြန်လာကြတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ကျွန်တော်က မိန်းမ နေမကောင်းလို့ ရွာပြန်မယ်ဆိုပြီး စောပြန်လာတာ ဆရာလေး၊ သူက အပိုကြေးရအောင် ဆက်ဆွဲဦးမယ်ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့တာ၊ ဘယ်အချိန် ပြန်လာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ ခုမိုးချုပ်တဲ့အထိ သူ ပြန်မလာမှ သိရတယ်"

ဆလိုင်းဗန်နော် စကားကြောင့် ဦးသန်းမောင်စိုး တစ်ချက်ငိုငံသွား၏။

"ခင်ဗျား ဆင်က"

"ငွေတိုးပါ"

ဘာကြောင့် မေးပါလိမ့်ဟု ဆင်အုပ်ကြီး ဦးအောင်လုံက တင်သန်းဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ တင်သန်းက ဆက်မမေးတော့။

"အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ ဆရာ"

"သစ်ခိုးသမား၊ ဆင်ခိုးသမားများ ဖမ်းသွားတာ မဖြစ်ပါစေနဲ့"ဟု ဦးသန်းမောင်စိုးက ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိလိုက်၏။ ဖော်ယူလနှင့် မိတိုးတို့၏ ကံကြမ္မာကို နောက်မှ သိရမည် ဖြစ်သော်လည်း လောလောဆယ် ခရိုင် မန်နေဂျာဆီ သူက ထုချေလွှာ တင်ရမည်။

မော်လိုက်တွင် သူတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်က သူ့ဆင်ဝိုင်းထဲမှ ဆင်မလေး တစ်ကောင် တောဆင်နှင့် မိတ်လိုက်ပြီး တောင်ပေါ်က ကျသေသဖြင့် သူ

အချုပ်ခံခဲ့ရသည်ကို ချက်ချင်း ပြေးသတိ ရမိလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပင် သူ နယ်ပြောင်းခံရ၏။ ဦးစီးက အလုပ်ပြုတ်သည်။ ဆင်အုပ်က နှစ်တိုးရပ် သွား၏။ ချောင်းခေါင်းပင် အဆစ်ပါကာ နယ်ပြောင်း ခံလိုက်ရသေးသည်။

ဆင်အုပ် ဦးအောင်လုံ၏ အမေးကို ရုတ်တရက်မူ သူက ဘာဖြေရမှန်းမ သိ၊ ဤအရပ်သို့ တာဝန်နှင့် ရောက်လာရသည်မှာလည်း တစ်နှစ်ပင် မပြည့် သေး၊ မော်လိုက်နှင့် စာလျှင် ဤဒေသမှာ ဆင်ခိုး၊ သစ်ခိုးဂိုဏ်းတွေလည်း အရမ်းပေါသည်။ တစ်နှစ်မပြည့်မီအတွင်း အမှုကြီးနှစ်မှုနှင့် အမှုလေးသုံးမှု ဖြစ်ပြီးပြီ၊ သို့သော် သူပေါ့လျော့၍၊ တာဝန်မဲ့၍ မဟုတ်ဆိုသည်ကိုတော့ ခရိုင်မန်နေဂျာက သဘောပေါက်သည်။ ယခု ဖြစ်ပြန်ပြီ။ ဘာဖြစ်ဦးမည် မသိ။

"အကောင်းဆုံးကတော့ သည်နေ့ သူအလုပ်ကျတဲ့ သစ်ကွက်မှာ သွားရှာ တာ အကောင်းဆုံးပဲ ဦးအောင်လုံ၊ ပြောနေ ကြာတယ်ဗျာ၊ ကဲ လုပ်ပါ၊ စခန်းမှာရှိတဲ့ ဆင်လုပ်သား လေးငါးယောက်ကို ကျွန်တော်က ပြောတယ် ပြော၊ ခုချက်ချင်း ဖော်ယူလနဲ့ မိတိုးတို့ကို သွားရှာရအောင်၊ တင်သန်း ..."

"ခင်ဗျာ"

"မင်းနဲ့ မောင်ပြားနဲ့ ရွှေလီရဲစခန်း ပြေးကြကွာ၊ အကျိုးအကြောင်း ပြော ပြပြီး ငါတို့နောက် လိုက်ခဲ့ကြပါလို့၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ဦးသန်းမောင်စိုးသည် လူငယ်ပီပီ ချက်ချင်း ဘောင်းဘီလဲသည်။ တော လိုက် ဓားမြှောင်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးကို ခါးချိတ်ကာ ဆင်လုပ်သားများနှင့် အတူ ချက်ချင်းသစ်ကွက် အမှတ်ရှစ်ဘက် ထွက်လာကြသည်။

"ဝါဆိုကလိုများ ဖြစ်နေဦးမလား ဆင်အုပ်ကြီး"

"ဘာမှတော့ ထူးထူးခြားခြား မကြားမိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကော"

"သစ်ခိုးဂိုဏ်းတွေတော့ ရှိတယ်လို့ သစ်တောဘက်က အရာရှိတွေ ပြောဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝါဆိုဦးက ဂိုဏ်းတွေလောက် အင်အားမရှိဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ လက်နက်တွေ ဘာတွေလည်း မပါဘူး ပြောတယ်၊ ဒါကတော့ သူတို့အထင်နော်၊ သည်လို မီးတုတ်မီးရှူးတွေနဲ့ သွားရှာကြလို့ ကောင်းပါ့မလား၊ သူတို့နောက် လိုက်လာကြတယ်ထင်လို့ ဆီးပစ်ရင်ကော"

"သည်လောက်လည်း ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"ဟာ ကျွန်တော် ခံဖူးတယ်နော် ဆင်အုပ်ကြီး"

သူတို့မန်နေဂျာ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့၍သာ ညကြီးမင်းကြီး လိုက်ပါလာကြသော်လည်း ဆင်သမားတွေက ရွံ့နေကြပုံရသည်။ ဦးသန်းမောင်စိုးကမူ တာဝန်ရှိသူပီပီ သူ့ဆန်စား ရဲမှဟူသော သဘောဖြင့် တာဝန်သိစွာ ဆင်သမားများ အကြောက်စကားကို လုံးဝမကြားယောင် ပြုထားလိုက်၏။

"ဆလိုင်း အမှတ်ရှစ် ဖော်ယူလနဲ့ ခွဲလာချိန်က ဘယ်အချိန်လဲဆလိုင်း"

"လေးနာရီကျော်လောက် ရှိပါပြီဆရာ"

ဦးသန်းမောင်စိုး၏ အမေးကြောင့် အကြောက်စကား ပြောလာကြသော အလုပ်သမားတွေမှာ ချက်ချင်း နှုတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

သည်လိုနှင့် ခြေကျင် တစ်နာရီလောက် လျှောက်လိုက်ကြသောအခါ ဖော်ယူလနှင့် မိတိုးတို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသော သစ်ကွက်အမှတ်ရှစ်ကို ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ရောက်၍ မကြာခင်ပင် ရွှေလီ ရဲစခန်းက တင်သန်းနှင့် ရဲသားနှစ်ယောက်လည်း ရောက်လာကြ၏။

ဖော်ယူလကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အကျယ်ကြီး လှမ်းခေါ်ကြသည်။

သစ်ဆွဲလမ်း တစ်လျှောက်တွင် ထူးခြားမှု ခြေရာလက်ရာတွေကို ရှာကြသည်။ သစ်လုံးရေနှင့် သစ်ပုံသစ်ကျန်တွေကို ရေတွက် အကဲခတ်ကြသည်။ ဘာမှထူးခြားမှု မတွေ့ရ။

"ဆင်ခြေရာသစ်များ မှန်းနိုင်ပါ့မလား ဆင်အုပ်ကြီး"

"နေ့တိုင်း သစ်ဆွဲနေကျ လမ်းဆိုတော့ ဆင်ခြေရာမှန်းဖို့ မလွယ်ပါဘူး ဆရာ"

ဦးအောင်လုံ၏ စကားကြောင့် ဦးသန်းမောင်စိုးက သက်မချ၏။

ဧကန္တ ဆင်သူခိုး၊ သစ်သူခိုးတွေ ဖော်ယူလနဲ့ မိတိုးတို့ကို ဖမ်းခေါ်သွားကြလေပြီ။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့ တွင်လည်း တောချည်းတောင်ချည်း ဖြစ်သဖြင့် ဘယ်ဆီကို လိုက်ကြရမှန်းမသိ၊ တစ်နာရီလောက်ရှာ၍ အကြောင်းထူးတစ်စုံတစ်ရာ မရှိသောအခါ လက်လျှော့၍ ပြန်လာကြရလေသည်။

အားလုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့် တောထဲက ပြန်လာကြရ၏။ ဖော်ယူလနှင့် မိတိုးတို့၏ ကံကြမ္မာကိုမူ မည်သူမျှ မခန့်မှန်း နိုင်ကြတော့ပေ။

"ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း၊ တောင်တော်ရှင်မကို ပြောစမ်း"

ဆင်ဝိုင်းစခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်နှင့် ဆင်တဲတစ်ခုမှ မိန်းမသံတစ်သံကို ကြားရ၏။

ဦးသန်းမောင်စိုးနှင့်တကွ အားလုံး ရုတ်တရက် ခြေလှမ်း တုံ့သွားကြ၏။

"ဟေး ဘာတွေလဲကွ၊ ဘာဖြစ်နေကြလဲ"

ဆင်အုပ်ကြီး ဦးအောင်လုံက လှမ်းအော်မေးလိုက်၏။ ဆင်လုပ်သား ဦးစီးတစ်ယောက် တဲပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ မှောင်နေသဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း မ

သိသေး။

ဦးသန်းမောင်စိုးနှင့်တကွ ဖော်ယူလနှင့် မိတိုးကို ဝိုင်းရှာကြသူအားလုံး ဆင်တဲရှေ့လျှောက်လာကြ၏

"ဩ ဆရာတို့ ပြန်လာကြပြီကိုး"

"အိုက်လောလူ ဘာလဲကွ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

"ဖော်ယူလ ပြန်ရောက်လာပြီ ဆင်အုပ်ကြီး"

တဲဝ ထွက်လာသော အိုက်လောလူက ဆီးပြော၏။

"ဟေး ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲဗျ"

ဦးသန်းမောင်စိုးက ဝမ်းသာအားရနှင့် အိုက်လောလူကို အလောသုံးဆယ် မေး၏။

"ဆရာတို့ သူ့ကိုရှာဖို့ ထွက်သွားကြပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဖော်ယူလ ပြန် ရောက်လာတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုထိ သတိမရသေးဘူး ဆရာ"

"ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ သတိမရဘဲ ဖော်ယူလ ဘယ်လိုလုပ် ဆင် ဝိုင်းထဲ ပြန်ရောက်လာတာလဲ"

"မိတိုး ဦးကင်းပေါ် မှောက်လျက် သတိမေ့ပြီး ပါလာတယ် ဆရာ၊ ခုထိ သတိမရသေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရွာထဲက နတ်ကတော်ကို ပင့်ပြီးနတ်ပြနေ ကြတယ်။ နတ်မှောက်တာလို့ နတ်ကတော်က ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာနတ် မှောက်မှန်း မေးမရဘူး၊ နတ်ကတော် မေးနေတာ ဆရာတို့ကြားတဲ့ အတိုင်း ပဲ"

မှန်သည်။ နတ်ကတော်၏ "ဘယ် တောရှင်လဲပြော၊ ဘယ်တောင်ရှင်လဲ ပြောစမ်း၊ ဘာအမှား ပြုမိလို့လဲ၊ တောင်တော်ရှင်မ မေးနေတယ်၊ ပြောဆို ချက်ချင်းပြောစမ်း" ဟူသော ညံညံစာစာ အသံကို ကြားနေရသည်။

အားလုံး ဆင်တင်းကုပ်ထဲ ဝင်လာကြ၏။

မန်နေဂျာနှင့် ဆင်အုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၍ ထင်၏။ နတ်ကတော် အသံက ပိုကျယ်လာသည်။

"ကဲ ဆင်ဦးစီး ဖော်ယူလကို ဘယ်သူ မှောင့်ထားလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း"

ဆင်ဦးစီးများနှင့် နောက်မြီးဆွဲ လှံကိုင်များက ဦးသန်းမောင်စိုးနှင့် ဦးအောင်လုံတို့ကို နေရာချပေးကြ၏။ ဆင်စခန်းရှိ လုပ်သားအားလုံးမှာ ဆင်တင်းကုပ်ထဲ စုရောက်နေကြ၏။

ဦးသန်းမောင်စိုးသည် ရှည်လျားသော သက်မတစ်ချက်ကို ပြင်းစွာချပြီး ဖော်ယူလဘက်သို့ ငေးကြည့်လိုက်၏။ စောစောညပိုင်းက သူ့တဲတွင်ထွန်းသော လက်ဆွဲဓာတ်မီးသည် ဖော်ယူလတို့ ဆင်တင်းကုပ်ထဲ ရောက်နေသဖြင့် ဖော်ယူလ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရ၏။

ခြေဆင်း၍ ထိုင်ခိုင်းထားသော ဖော်ယူလကို ဆင်ခေါင်း ဦးထွန်းပက နောက်ကနေ ဖေးမကိုင်ထားပေး၏။ ဖော်ယူလသည် ဇက်ကျိုးကျ မျက်လုံးမှိတ်ထား၏။ ဖော်ယူလ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးခြားမှုဆို၍ ဘာမှမမြင်ရ။ အိပ်ပျော်နေသလိုသာ ရှိ၏။

"ကဲ ပြောလိုက်လေ၊ တောင်တော်ရှင်မ မေးနေတယ်၊ ဘယ်တော့ရှင်လဲ၊ ဘယ်တောင်ရှင်လဲ၊ ဘာစားချင်လို့ မှောင့်ထားတာလဲ၊ ဖော်ယူလမသိလို့ ပြစ်မှားမိရင်လည်း ပြောပါ၊ ခု သူမန်နေဂျာလည်း ရောက်လာပြီ၊ စားချင်တာကို သူလူကြီးဆီမှာ တောင်းပါ၊ အပြစ်ရှိရင် တိုင်ကြားပြီး ပြောပါ"

ဖော်ယူလကို မှေးကိုင်ထားပေးသော အိုက်ထွန်းပက နတ်ကတော်မေးတိုင်း စကားထောက်ပေး၏။ ဖော်ယူလ၏ ကိုယ်ကို လှုပ်၍လည်းမေး၏။ သို့သော် ဖော်ယူလဆီက ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။ အိုက်ထွန်းပ လှုပ်

မေး၍သာ သူ့ကိုယ်က ယိမ်းထိုးနေသော်လည်း အိုက်ထွန်းပ လက်လှုပ်ရပ် လိုက်သည်နှင့် ဖော်ယူလကလည်း မလှုပ်မယှက်။ အိုက်ထွန်းပ လက်လွှတ် လိုက်သောအခါ ခြေဆင်းထိုင်နေလျက်က လဲမလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အိုက် ထွန်းပက ကမန်းကတန်း ပြန်ပြီး မှေးကိုင်ထားလိုက်ရသည် နတ်ကတော်၏ အမေးကတော့ မရပ်သေး။

"ပြောစမ်း၊ ဘယ်တော ဘယ်တောင်ကလဲ"

နတ်ကတော်ကသာ ယိမ်းထိုး၍ နတ်ဝင်ပူး မေးနေသော်လည်း ဖော်ယူလ ကား လုံးဝမလှုပ်၊ ဇက်ကျိုးကျကာ မျက်လုံးမှိတ်၍ ငြိမ်သက်နေ၏။

သူတို့ရိုးရာ ယုံကြည်ရာ လုပ်နေကြသည်ကို ဦးသန်းမောင်စိုးက ရုတ်တရက် မဟန့်တားရဲ။ ဆင်အုပ်ကြီး ဦးအောင်လုံ၏ အရိပ်အကဲကိုသာ ခဏခဏ ကြည့်မိ၏။ ဦးအောင်လုံကလည်း ဘာမှ မလှုပ်။ ဖော်ယူလနှင့် နတ်ကတော်တို့ကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။

ကြာသော် ဖော်ယူလ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားဟု ဦးသန်းမောင်စိုး စိုးရိမ် လာ၏။ ရုတ်တရက် ထလာကာ ဆင်ခေါင်းကိုင်ပေးထားသော ဖော်ယူလ ကိုယ်ကို နောက်ကနေပြီး စမ်းကြည့်၏။ လူသေလို အေးစက်မနေပေ။ နွေး ထွေးနေ၏။ သေနေတာ မဟုတ်သဖြင့် စိတ်အနည်းငယ် သက်သာရာ ရ သွား၏။

နတ်ကတော်လည်း မတတ်နိုင်တော့။ ဘယ်လိုမေးမေး ဖော်ယူလကို မေး မရ။ သူ့ကိုယ်ကို နတ်ပူးနေသလို ယိမ်းလှုပ်နေသော နတ်ကတော်မသည် တဖြည်းဖြည်း အလှုပ်အယိမ်း နှေးကွေးသွားပြီး သူ့ကိုယ်ကို ငြိမ်သွား အောင် ရပ်ပစ်လိုက်၏။

နဖူးမှ စီးကျလာသောချွေးကို သုတ်လိုက်ကာ နတ်ကတော်က ဦးသန်း မောင်စိုး မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။ ဦးသန်းမောင်စိုးကလည်း သူဘာပြော

မလဲဟု ပြန်ကြည့်နေသည်။

မည်သူမျှ စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြစဉ် ဆင်အုပ်ကြီး ဦးအောင် လုံက နတ်ကတော်ကို စမေးလိုက်သည်။

"ဘာမြင်လဲ ဆရာမ၊ ဘယ်လိုထင်လဲ"

"နတ်မှောက်တာတော့ နတ်မှောက်တာပဲ၊ အိမ်း- မေးမရတာတယ်၊ ကျွန်မ တောင်တော်ရှင်မကို ပင့်ပြီး မေးတာတောင် မပြောဘူး၊ သိပ် ခေါင်းမာတဲ့ အကောင်၊ ကျွန်မ ထပ်လုပ်ကြည့်ပါဦးမယ်"

အယုံအကြည် မရှိသလို နတ်ကတော်ကို စိတ်လည်း မဝင်စားသော ဦး သန်းမောင်စိုးက စကားတစ်ခွန်း ထွက်သွား၏။

"မူးမေ့နေတာ များလားဗျာ"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာလေး၊ နတ် အိပ်မွေ့ချထားတာပါ"

နတ်ကတော်က ပြန်ပြောသည်။

ဦးသန်းမောင်စိုးသည် နတ်ကတော်နှင့် ဖော်ယူလရေရှိ ရေခွက်ထဲမှ ရေ ကို လက်ခုပ်နှင့်ယူပြီး ဖော်ယူလ မျက်နှာပေါ် ပေါက်စမ်းကြည့်၏။ လှုပ်ပင် မလှုပ်။

"တင်သန်း၊ ငါ့ နှာရှူဘူး သွားယူစမ်းကွာ"

တင်သန်းက ချက်ချင်း ထသွား၏။

"မရဘူးထင်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ထုံးနွှင်း ဇဝက်သာတွေကိုနယ် ပြီး နှာခေါင်းဝ တွေထားပေးတာတောင် လုံးဝ မလှုပ်ဘူးဗျ၊ လူကောင်းဆို ချက်ချင်း ဟတ်ချိုးချေတာပဲ"

ဇဝက်သာ ထုံးနွှင်းနှင့် နှာရှူတာတောင် မချေဟု ဆင်ခေါင်းအိုက်ထွန်းပ က ပြောသောအခါ ဦးသန်းမောင်စိုးပါ စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ သူဦးနှောက်

ခြောက်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိတော့။ ယခင် ယခင်ကလည်း ဤသို့ ဆင်လုပ်သားများ တစ်ယောက်မျှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ မည်သို့ လုပ်ရပါမည် နည်း။

တင်သန်း ယူလာသော ယိုးဒယားရှူဘူးနှင့် ဖော်ယူလ နှာခေါင်းဝထဲ သူ ကိုယ်တိုင် တွေ့ထားပေး၏။ တုတ်တုတ်မျှပင် လှုပ်မလာ။

"ကဲ ဆရာလေး၊ သည်လောက်တောင် ခေါင်းမာလှတဲ့အကောင် ကျွန်မ ရုက္ခစိုးသွင်းပြီး မေးပေးမယ်"

မည်သူမျှ မကန့်ကွက်ကြ။ ကြံရာမရ ဖြစ်နေသော ဦးသန်းမောင်စိုးက လည်း နတ်ကတော်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

နတ်ကတော်သည် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါ၍ ရုက္ခစိုးနတ် ဝင်နေသည်ဟု ဆို ကာ တစ်မေးတည်းမေး၊ တစ်ကြိမ်းတည်း ကြိမ်း၏ ဖော်ယူလကား လုံးဝမ လှုပ်။ ကဲ လုပ်ချင်သလောက် လုပ်ကြစမ်းဟူသော သဘောပင်။

ညသန်းခေါင်သာ နီးသွား၏။ ဖော်ယူလ သတိမရသေး၊ နတ်ကတော် လက်လျှော့သွား၏။

အခြေမလှသဖြင့် နတ်ကတော်က "ကဲ ကျွန်မ ပြန်ပါဦးမယ်၊ လိုက်ပို့ကြပါ ဦး"ဟု ပြော၍ ထ၏။

"တစ်ယောက်တည်း ရွာမပြန်ရဲဘူးလား ဆရာမ၊ သရဲကြောက်လို့လား"

ဆင်ဆိုး နောက်မီးဆွဲ လှံကိုင် ကောင်လေးတစ်ယောက်က နတ်ကတော် ကို သရော်စကား ဆို၏။

"သရဲ ငါက ကြောက်မလားဟဲ့၊ မြွေပါး ကင်းပါးမို့ပါ၊ ငါကညဆိုရင် မျက်လုံးမကောင်းဘူးဟဲ့"

"လိုက်ပို့လိုက်ကြပါကွာ"ဟု ဦးသန်းမောင်စိုးက ဝင်ပြောလိုက်ရ၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးအောင်လုံ"

တောတောင် အတွေ့အကြုံ အရှိဆုံးနှင့် အသက်အကြီးဆုံး ဝါရင့်ဆင်အုပ်ကြီး ဦးအောင်လုံကို ဦးသန်းမောင်စိုးက မေး၏။

"ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ် လောက်အောင်ပါပဲ ဆရာ"

ဦးသန်းမောင်စိုးက သက်မတစ်ကြိမ် ထပ်ချလိုက်၏။

"အိပ်ရာထဲပဲ သိပ်ထားလိုက်မယ် ဆရာ"

"အေး ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် သိပ်ထားလိုက်ပါ"

တစ်ချိန်လုံး ဖော်ယူလ၏ကိုယ်ကို ထိန်းကိုင်ထားပေးရသော ဆင်ခေါင်းကြီး အိုက်ထွန်းပက ဖော်ယူလ၏ ကိုယ်ကို ပွေ့ယူသွားပြီး အိပ်ရာထဲ လှဲသိပ်ထားလိုက်လေ၏။

"ဦးအောင်လုံက အတွေ့အကြုံ အရင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ အရင်ဆင်သမားတွေ သည်လိုဖြစ်ဖူးတာ တွေ့ဖူးလား"

"ကျွန်တော် ဆယ့်ငါးနှစ်သားကပဲ ဆင်နောက်မီးဆွဲ လှံကိုင်ဆင်ဦးစီးအုပ်လုပ်လာတာ ခုအသက်ငါးဆယ် ကျော်ပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ဆင်ဝိုင်းထဲမှာ သည်လိုဖြစ်လာတာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး"

ဦးအောင်လုံ စကားကြောင့် မန်နေဂျာကလေး ဦးသန်းမောင်စိုးမှာ နောက်ထပ် ဘာဆက်မေးရမှန်း မသိပင် ဖြစ်သွား၏။

ဖော်ယူလ အိပ်ပျော်နေရာသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူတို့အဖွဲ့ ဖော်ယူလကို သွားရှာနေကြစဉ် စခန်းရှိလူများက တောဆေးတောင်ဆေးတွေနှင့် ဆုပ်နယ်လိမ်းကျံ ပေးထားကြပုံ ရှိ၏။ ဖော်ယူလ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သစ်ရွက်နနွင်း ဖတ်တွေနှင့် ပေကျံနေသည်ကို ယခုမှ သတိပြုမိလိုက်သည်။

"ရွှေလီက ကျန်းမာရေးမှူးကို သွားခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"သွားခေါ်ကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဆရာ၊ ခုသွားတော့ မိုးလင်းမှ ရွှေလီ ရောက်မယ် ဆရာ၊ ဆေးခန်းမှာ သူ့ကိုတွေ့ ရင် တော်သေးတယ်၊ ရွာတွေ လှည့်နေရင် ..."

"အေး ဆင်ခေါင်းကြီးပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ သည်နေ့ ဘာနေလဲ"

"ကြာသပတေး ဗျာ"

"ဟာ ဆေးခန်းမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြာသပတေး သောကြာဆို ရွာတွေ ကို သားဖွားဆရာမတွေနဲ့ လှည့်တာ တွေ့ဖူးတယ်ဗျာ၊ တင်အောင်ဖျားတုန်း က ကျွန်တော်တို့သွားတာ လမ်းမှာပဲ တွေ့တယ်"

"ဘယ်မှာတွေ့တွေ့ဗျာ၊ ဆင်ဝိုင်းထဲမှာ ဝန်တင်ဆင်၊ အလုပ်သင်ဆင်တွေ ရှိတာပဲ၊ ဆင်နဲ့ဆို ခဏပေါ့"

ဆင်လုပ်သားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည့်ကြားထဲ ဦး သန်းမောင်စိုးက ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ဆင်တွေ အားလုံးကို အလုပ်သိမ်းပြီး ကတည်းက ထူးခတ် လွှတ်ထား တော့ ဆင်ကောက်ဖို့ ညကြီးမင်းကြီး မလွယ်ဘူး ဆရာ"

ဆင်ခေါင်းကြီး အိုက်ထွန်းပက အခြေအနေကို ပြော၏။

"နို့ ဖော်ယူလ စီးလာတဲ့ဆင်ကော"

"မိတိုးကိုလည်း ထူးခတ်လွှတ်လိုက်ပြီ ဆရာ"

ဦးသန်းမောင်စိုးက သက်မ,တစ်ချက် ချလိုက်သည်။

"ဖော်ယူလ သတိမေ့ ပါလာတယ် ဆိုတော့ စောစောက ကျွန်တော် သေသေချာချာ မမေးမိသေးဘူး မိတိုးကတော့ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူးလား"

"မိတိုးကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆရာ၊ ခြေသွက်လက်သွက်ပါပဲ၊ စခန်းဝိုင်း

ထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာပါတယ်။ သံချိတ်တစ်ချောင်းတောင် ပြုတ် ကျခဲ့တာ မရှိပါဘူး။"

"အေး သတိရတုန်း မေးပါရစေဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဖော်ယူလ ဆင်ပေါ်မှာပဲ သတိမေ့ပါလာတယ်ဆိုတော့ သည်ကောင် ဆင် ပေါ်က ဘာလို့ လိမ့်မကျပါလိမ့်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ပြောရရင်ဗျာ၊ သတိမေ့လာတဲ့လူပဲဗျာ၊ ဆင်ပေါ်က လိမ့်ကိုကျရမယ်"

"မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ မိတိုးလို လိမ့်မှာတဲ့ ဆင်မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဆင်ဆိုး မိုးဟိန်းလိုကောင်တောင် တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ သူဦးကင်းပေါ် မှောက်မှေးနေရင် စခန်းအရောက် ပြန်လာတတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အလုပ် သိမ်းချိန် မဟုတ်လားဆရာ၊ သူတို့ စခန်းရောက်ပြီး ပုခက်ချ ထူးလဲပြီးမှ သူ တို့ အစာစား ထွက်ရတယ်ဆိုတာ သိတော့ စခန်းအပြန်လမ်းဆို ဆင်က သိပ်သိပါတယ် ဆရာ၊ ဦးစီးဘယ်လိုပါပါ စခန်းအရောက်တော့ ပြန်ကြတာ ချည်းပါပဲ"

ဆင်းဦးစီးလောထန်၏ စကားကို ဦးသန်းမောင်စိုးက နှုတ်မပြန်ဝံ့တော့၊ ဆင်အကြောင်းကို သူ့ထက် ဦးစီးတွေက ပိုသိကြ၏။ ဆင်အုပ်ကြီးဆီ သူ လှမ်းကြည့်သောအခါ ဆင်အုပ်ကြီးကလည်း "ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ဖြစ်နိုင် ပါတယ်"ဟု ဝင်ပြော၏။

"အေးလေ ဒါတော့ ဆင်ခေါင်းကြီးတို့ ပိုသိမှာပါ၊ သည်ကောင်ဟိုဟာတွေ ဘာတွေကော လုပ်တတ်လားဗျ"

"ဟာ မလုပ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ဆင်ဝိုင်းမှာ ဒါလုံးဝ မလုပ်ရပါဘူး၊ ဖော်ယူလဟာ သည်နှစ် စံချိန်ပြည့် လုပ်သားဆုတောင် မှန်းနေတဲ့ ကောင်

ပါဆရာ၊ သည်နေ့လည်း သူဆုကြေးရမယ် ဆိုပြီး အလုပ်လုပ်ကျန် နေခဲ့တာ ဗန်နော်အသိပါ ဆရာ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

ဖော်ယူလနှင့် ဆိုင်းတွဲကျသူ ဗန်နော်ကလည်း ထောက်ခံ၏။

"သည်ကောင် အင်္ဂလိပ်ဆေးတွေ ဘာတွေကော ဆောင်တတ်လား၊ ဘာမီ တွန်တို့ ဘာတို့လဲ အသောက်လွန်ရင် ဖြစ်တတ်တယ်ပြောတယ်"

"အင်္ဂလိပ်ဆေးကတော့ ခုစခန်းတစ်ဝိုင်းလုံး သုံးတတ်ကြတာပဲ ဆင်အုပ် ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာစောတယ်ရီ ပေါ်မလာတာလည်း ကြာပါပြီ၊ မူးတတ်တဲ့ ဆေးတွေက ဘာဆေးတွေလဲ ဆရာ"

ဆင်အုပ်ကြီးကို ပြောနေရင်းက ဦးသန်းမောင်စိုးဘက် လှည့်ပြီးအိုက် ထွန်းပက မေး၏။

"အင်္ဂလိပ်ဆေးကတော့ လွန်ရင် ဥပဒ်ဖြစ်တတ်တာ ချည်းပဲဗျ၊ ဘာမီတွန် ..."

သူ့စကားမဆုံးမီ နောက်မြီးဆွဲ လှံကိုင်ကောင်လေးတွေက ခွဲခနဲ အသံထွက်သွားကြသဖြင့် ဦးသန်းမောင်စိုးက စကားရပ်သွား၏။

ဆင်ခေါင်းကြီးက ဝင်ရှင်းပြသည်။

"သည်လိုပါ ဆရာ၊ သည်ကောင်တွေက လောပန်တပည့်တွေ ဖြစ်ဖူးကြ တယ်လေ ဆရာ၊ သူ့ အဘိုးကြီး ဆေးပြတ်ရင် အေဘီစီ၊ ကိုဒါနင်မှုန့်တွေ ဆေးလိပ်ထဲ ထည့်သောက်ပြီး မှိန်းနေတာ မြင်ဖူးလို့ရယ် ကြတာပါ"

ဦးသန်းမောင်စိုးက ဘာမှမပြောတော့။ သူ့မှာ ဖော်ယူလအတွက်သာ ပူပန်နေရသူမို့ ဖော်ယူလဘက် စကားရောက်သွား၏။

"သည်ကောင့်ကိုယ်ပေါ် ခင်ဗျားတို့ သေသေချာချာ ကြည့်မိကြပါရဲ့လား၊

ဒဏ်ရာတွေ ဘာတွေကော တောထဲက ပါလာတာ မရှိဘူးလား"

"ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း သေသေချာချာ မကြည့်မိကြဘူးဆရာ၊ မိတိုးက စခန်းဝိုင်းထဲ ဝင်လာတော့ သည်ကောင်က မိတိုးဦးကင်းပေါ်မှာ မှောက်လျက်ပဲ၊ ခါတိုင်းနေ့တွေလို သူဦးစီးက ပုခက်စောစော မဖြုတ်တော့ မိတိုးလည်း ဝိုင်းထဲ လှည့်လျှောက်နေတာ ကျွန်တော်တို့မြင်တော့ သည်ကောင့် လက်နှစ်ချောင်းက တွဲလောင်းကြီး၊ ခြေထောက်တွေကတော့ သံချိတ်ထိပ်ကို ကန်ထားတယ်၊ နံသိုင်းကြိုးနဲ့ ဝမ်းပတ်ကြိုး ဆက်ဆိုတော့ ပြုတ်မကျနိုင်ပါဘူး"

"လုပ်ဗျာ သည်ကောင့်ကိုယ်ပေါ် သေသေချာချာ ကြည့်ကြရအောင်၊ ဒဏ်ရာတွေ ဘာတွေ ပါလာလား၊ ဆင်ဆိုးဆို တောထဲဝင်ပြေးရင် ဦးစီးက သစ်ကိုင်းတို့ ဘာတို့နဲ့ တိုက်မိခိုက်မိတတ်တာ ရှိတတ်တယ်ဆိုတာ၊ မေ့ကြောများ ခိုက်မိလာလားလို့"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မန်နေဂျာ ဦးသန်းမောင်စိုးကိုယ်တိုင် ထလိုက်သောအခါ မည်သူမျှ မနေသာတော့။ သတိမေ့၍ တုံးလုံးပက်လက် ဖြစ်နေသော ဖော်ယူလ တစ်ကိုယ်လုံးကို အဝတ်ချွတ် ရှာကြည့်ကြ၏။ ဆူးခြစ်ရာ၊ ပဲ့ရာပွန်းရာပင် မတွေ့ရ။ အညိုအမည်း အဖုအပိမ့် ဆိုသည်မှာလည်း ဝေလာဝေးပင်။

ဤတစ်ခါတော့ မန်နေဂျာ ဦးသန်းမောင်စိုးသာမဟုတ် အားလုံး သက်မပြိုင်တူချလိုက် ကြလေ၏။

အချိန်မှာလည်း သန်းခေါင်တိုင်နေလေပြီ။

"ကဲ ခဏတော့ စောင့်ကြည့်ကြဦးဗျာ၊ ဟုတ်လား၊ မနက်လေးနာရီ ငါးနာရီဆို ခင်ဗျားတို့ ဆင်ကောက်ထွက်ကြမှာပဲ၊ ဆင်နဲ့တင်ပြီး ဆေးရုံပို့တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျွန်တော် တဲခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ဦးအောင်လုံ

ကြပ်မတ်ပြီး စောင့်ကြည့်ကြဗျာ ဟုတ်လား"

"စိတ်ချပါ ဆရာ၊ သည်ည သတိမရရင် ဆရာပြောသလို ဆေးခန်းပို့တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ စောစော ဆင်ကောက်ထွက်ဖို့ မဲလုံးကို ကျွန်တော် ခိုင်း ထားပါ့မယ် ဆရာ"

"အေးဗျာ သတိရလာရင်လည်း ကျွန်တော့် နှိုးကြပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်ပါ"

ဆင်တင်းကုပ်မှ ထွက်လာရသော်လည်း ဦးသန်းမောင်စိုး၏ ခေါင်းကမ ရှင်း။ ဖော်ယူလ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့် ဟူသော အတွေးကို မတွေးဘဲ မနေ နိုင်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ ရန်ငြိုးနှင့် ရိုက်နှက်ပြီး ဆင်ပေါ်တင်ပေး လိုက်တာလား၊ ကျားကိုက် ဝံကုတ်တော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာ ဒဏ်ရာမှ မရှိသည်က အထူးခြားဆုံးပင်။ မြို့ကြီးပြကြီး များမှာလို လူဆိုး တွေက ကလိုရီဖောင်း ဆေးဆွတ်ပြီး မျက်နှာအုပ် လွှတ်လိုက်လေသလား။ ထိုသို့ လုပ်မည့်သူ တောထဲရှိနိုင် ပါမည်လား။ ဆင်ခိုးသမားများတွင် ကလို ရီဖောင်းလို ဆေးများ မပါဟု ပြောနိုင်ပါ့မလား။

ဦးသန်းမောင်စိုးသည် ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်ပီပီ ဖြစ်နိုးရာရာတွေကို တစ်ညလုံး လျှောက်တွေးနေ၏။ ခဏတော့ မှေးလိုက်ဦးမည်ဟု သူတဲပေါ် တက်လာသော်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ မိုးလင်းပိုင်း ရောက်မှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

"ဆရာ ဆရာ"ဟူသော တံခါးပုတ်ခေါ်သံကြောင့် ချက်ချင်းလန့်နိုးလာ သည်။ "ဟေ ... ဗျာ"ဟု အသံပြုကာ ချက်ချင်း ခုန်ထလိုက်၏။ အပြင်က ခေါ်သံကိုပင် မည်သူမည်ဝါမှန်း ခွဲခြား မစဉ်းစားမီ၊ ခုတင်ဘေးက

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို စမ်းကောက်တာ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်၏။

"အဟမ်း ... အင်း၊ ဘယ်သူလဲဗျာ"

"ကျွန်တော်ပါ ဆရာ"

"ဪ ... ဆင်အုပ်ကြီး၊ ဘာထူးခြားလဲ"

ထွက်လာရင်း ခြေလှမ်းမရပ်ဘဲ မေးသည်။

"ဖော်ယူလ သတိရနေပြီ ဆရာ"

သူ ဝမ်းသာသွား၏။

လျှောက်လာရင်း ထပ်မေးမိသည်။

"ကောင်းကောင်း သတိရပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ခုလောက်ဆို ထမင်းတောင် စားနေရော့မယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာ သတင်းပေးဖို့လာတော့ ဗိုက်ဆာလို့ ထမင်းတောင်းကျန်ခဲ့ပါတယ်"

မှန်၏။ မန်နေဂျာ ဝင်လာသည်ကို ထမင်းလုတ်ဝါးရင်း ဖော်ယူလက မျက်လုံးပြူး ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ရှက်ပြီးပြီးသည်။

"ခွေးကောင်ကို မေးစမ်းပါဦး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ မေးတော့ သူ ဘာဖြစ် သွားမှန်း မသိဘူးချည်း ပြောနေတယ်၊ ကိုယ်ဖြစ်တာ ကိုယ်မသိရင် သောက် ရူးပေါ့ကွာ"

ဆင်ခေါင်းက စိတ်မရှည်စွာ ဦးသန်းမောင်စိုးကို လှမ်းတိုင်၏။

ဦးသန်းမောင်စိုးက ချက်ချင်း မမေးသေး။ ဖော်ယူလအနား ရင်းရင်းနှီးနှီး ထိုင်ချလိုက်၏။

"ကဲ ဖော်ယူလ၊ ပြောစမ်းပါဦးကွာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"တကယ်ပဲဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး"

"လုပ်ပြန်ပြီ၊ မင်းဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပေါ့ကွ"

ဆင်ခေါင်း အိုက်ထွန်းပက ဝင်ဟောက်၏။

"ကျွန်တော် အပိုကြေးရအောင် ဆိုပြီး သစ်ဆက်ဆွဲနေတော့ နည်းနည်း နေပါးသွားပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ စခန်းမြန်မြန် ရောက်အောင်ဆိုပြီး ကညင် တောင်ကုန်းက ဖြတ်လာပါတယ်။ နှာခေါင်းထဲ အနံ့တစ်မျိုး နံသလိုတွေ့ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထသွား ပါတယ်၊ ဒါနဲ့မိတိုးကို မြန်မြန်သွားဖို့ တစ် ချက် ငေါက်လိုက်တော့ အိပ်ချင်လာပါတယ်၊ နောက်တော့ အိပ်ချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ဘူး၊ တောမှောက်ပြီလို့ သိလိုက်တော့ ပိုကြောက် လာပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ မိတိုးဦးကင်းပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်ချလိုက်ပြီး မိတိုးကို ပဲ စခန်းမြန်မြန်ရောက်အောင် အော်ငေါက်လိုက်မိရင်းက သတိမေ့သွား တာပါပဲ ခင်ဗျာ"

ဦးသန်းမောင်စိုးက သက်မချပြန်၏။

"ကဲ ကောင်းပြီကွာ၊ မင်း သတိပြန်ရလာတော့"

"ကျွန်တော် သတိရလာတော့ စခန်းရောက်နေပါတယ်၊ ပြီးတော့ ထမင်းဆာတယ်"

"ဒါကို ငါမေးတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စခန်းမှာ တို့တစ်ချိန်လုံး မေးကြခေါ်ကြ နတ်ပြကြ တာတွေကို မင်း လုံးဝမသိဘူးလား"

"လုံးဝ မသိပါဘူး ဆရာ"

"ကောင်းပြီကွာ၊ မင်းစောစောက ပြောပါတယ် ဘာတဲ့၊ အဲ တောမှောက်ပြီ ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းအရင်က သည်လိုပဲ တောမှောက်ခံခဲ့ဖူးလား"

"တစ်ခါမှ မခံဖူးပါဘူး ဆရာ"

"ငါ့ခွေးပဲ၊ မင်း တောမှောက်မခံဘူးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ငါ တောမှောက်ခံရ ပြီလို့ သိလဲ"

"လူကြီးတွေ ပြောသံကြားဖူးလို့ပါ ဆရာ"

ဦးသန်းမောင်စိုးက သက်ပြင်းတစ်ခါ ချပြန်လေ၏။

"ခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ"

"ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး ဆရာ"

"လူကောင်း ပကတိပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

"မိုးလင်းရင် မင်း သစ်ဆွဲထွက်နိုင်ပါ့မလား"

"ထွက်နိုင်ပါတယ် ဆရာ"

ဖော်ယူလ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေသော ဦးသန်းမောင်စိုး စိတ်ထဲ တွေဝေသွားသည်။

"ဒါပေမဲ့ မင်းမနက် နားလိုက်ကွာ"

"ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ"

"မင်း ဟုတ်မှလည်း လုပ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ နောက်ကို ကျွန်တော် နေပါးအောင် မနေတော့ပါဘူး"

"ကောင်းပြီလေ"ဟု ပြောပြီး ဦးသန်းမောင်စိုး ဆင်လုပ်သားများ တင်းကုပ်ထဲက ထွက်လာ၏။

"ဪ ... ဆင်အုပ်ကြီး ခဏဗျာ"

ဦးအောင်လုံက ဦးသန်းမောင်စိုးနောက် ချက်ချင်း ထလိုက်လာ၏။

"တကယ်လားဟင် ဆင်အုပ်ကြီး"

"ဘာလဲ ဆရာ"

"တောမှောက်တယ် ဆိုတာဗျာ"

စိတ်မရှည်သလို မေးလိုက်မိသည်။

"ကျွန်တော်တို့လည်း ပြောသံပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး ခင်ဗျာ"

ဘာဆက်မေးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြန်၏။

"သည်ကောင် သည်မနက် သစ်ဆွဲတက်ခိုင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ကျွန်တော်လည်း အဲဒါ ပြောမလို့ပဲ၊ သည်ကောင့် ကြည့်ရတာ သစ်ဆွဲ တက်မယ်သာ ပြောတယ် တစ်မျိုးပဲ ဆရာ"

"ဆင်အုပ်ကြီး ဘယ်လိုထင်လဲ"

"ဘာကိုလဲ ဆရာ"

"ဩ သည်ကောင် သစ်ခိုးသမားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး သတိမေ့ယောင် ဆောင် နေရင် ကျွန်တော်တို့ သည်မှာ သည်ကောင့်အတွက် ယောက်ယက်ခတ်နေ ကြတုန်း သစ်ခိုးသမားတွေက အခွင့်ကောင်း မဟုတ်လားဗျာ၊ စောစောကပဲ ကျွန်တော် ဒါတွေ့မိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ချက်ချင်းလိုက်တာ၊ ခုမနက်လည်း ကျွန်တော် အဲသည်ဘက် လိုက်မလားလို့"

"အဲသည်ကောင်က ရိုးတော့ ရိုးပါတယ် ဆရာ၊ သည်လိုတော့ လုပ်မယ့် ကောင် မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ၊ လိုက်ကြည့်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ ဆရာ"

"အေးဗျာ၊ လိုက်ကြည့်ရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

မနက် ဝေလီဝေလင်းမှာပင် အမှတ် (၈) နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ဘာခြေရာလက်ရာမှ မပျက်။ သူတို့စခန်း ပြန်လာကြသည်။

ထိုင်ပင် မထိုင်သေး တိုင်စာရောက်လာ၏။ ညက ကညင်ချောင်းဝရှိ ရေကျန်သစ်ပုံထဲမှ နှစ်တန်သစ်သုံးလုံး ပျောက်သွား၏။ ဆင်နှင့် မြစ်ရေစီးထဲ ဆွဲချပေးလိုက်ကြောင်း အထောက်အထား ဆင်ခြေရာ တွေ့ရသည်ဟု ဆိုလေသည်။

"တောက် အိမ်း၊ တောမှောက်တဲ့ အကောင်တွေတော့ တွေ့ကြရော့ပေါ့ကွာ"

ဦးသန်းမောင်စိုးက အမှုပေါ်ပြီ ဟူသော သဘောဖြင့် လက်ဖျောက်တီး ကြိုးဝါးလိုက်၏။

ဆင်ခြေရာ တွေ့လို့ကတော့ ဆင်ဝိုင်းထဲက ဆင်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်နိုင်။ မိတိုး၏ ရှေ့လက်၊ နောက်ခြေ၊ ခွာသီးလုံးရေ အကြီးအသေး ပမာဏကအစ ဆင်စာအုပ်တွင် အတိအကျ ရှိလေသည်။ ဆင်ခြေရာတွေ လျှင် တိုက်ကြည့်လိုက်ရုံသာ။

အမှန်လည်း သွားတိုက်ကြည့်ကြ၏။ မိတိုး၏ခြေရာ မဟုတ်၊ ရေကျန်သစ် ပျောက်သော နေရာမှာ ရွာနှင့်အနီးဆုံးနေရာ ဖြစ်သဖြင့် ရွာထဲက ပုဂ္ဂလိက ပိုင် ဆင်သမားများနှင့် သစ်ခိုးသမားများ ခိုးခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ဆင်အုပ်နှင့် ချောင်းခေါင်းတို့က မှတ်ချက်ချကြ၏။ သို့သော် ဦးသန်းမောင်စိုးကမူ ဖော်ယူလအပေါ် လုံးဝသံသယ မရှင်းပေ။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း သစ်ခိုးသမားများနှင့် ဖော်ယူလတို့ ပတ်သက်နေကြ ပေလိမ့်မည်ဟုသာ စိတ်ထဲ သံသယ ဖြစ်နေလေသည်။

ဖော်ယူလ နတ်မှောက်ခံရပြီး တစ်လပင်မကြာ၊ "မဲလုံးကို နတ်မှောက်ပြန်ပြီ"ဟု ဦးသန်းမောင်စိုးဆီ သတင်းပို့လာပြန်၏။ မယုံကြည်သော်လည်း သူက လိုက်ကြည့်သည်။ ဖော်ယူလကဲ့သို့ပင် ဆင်ပေါ်တွင် သတိမေ့ပါလာသည်ကို လမ်းတွင် တွေ့ရသဖြင့် သစ်ဆွဲပြန်လာကြသော ဆင်သမား နှစ်ယောက်က စခန်းခေါ်လာ ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

"အစက ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်လို့ သည်ကောင် တမင် နောက်နေတယ် ထင်တာ ဆရာ၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကတောင် ဟဲ့ကောင်မဲလုံး၊ မင်းမယားကို အချစ်စမ်းနေတာလား လို့တောင် မေးမိသေးတယ်၊ ဦးကင်းပေါ်မှာ ဖော်ယူလ အတိုင်းပဲ၊ သူသတိမေ့ပြီး ပါလာတယ်ဆရာ"

"ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့လို့လဲ"

"အလုပ်ပြန် ကျောက်ချောင်းနားမှာ တွေ့ပါတယ် ဆရာ"

စခန်းဆင်ဝိုင်းနှင့် ကျောက်ချောင်းမှာ နီးနီးလေးဖြစ်သဖြင့် ဦးသန်းမောင်စိုးက ဆင်ခေါင်း အိုက်ထွန်းပ မျက်နှာကို သေသေချာချာ အကဲခတ်သည်။

"နတ်မှောက်တာမှန်ရင် ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး ဆင်ခေါင်းကြီး၊ အချိန်တန်တော့ ဖော်ယူလလို ပြန်သတိရပါလိမ့်မယ်၊ ရွာသွားပြီး ဘယ်နတ်ကတော်မှ သွားမခေါ်ကြနဲ့၊ မြစ်နဲ့ အနီးဆုံး ရေကျန်သစ်တွေကို ညအထူးသတိထားပြီး စောင့်ကြလို့ ချောင်းခေါင်းတွေကို အကြောင်းကြားထား၊ ကျွန်တော် လိုချင်တာကတော့ အရင်တစ်ခါ ဖော်ယူလကို နတ်မှောက်တဲ့ ညကလို သစ်လုံးတွေ မပျောက်ဖို့ဘဲ အားလုံး သဘောပေါက် ကြပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"ဟု ဆိုကြသော်လည်း ဆင်ခေါင်းနှင့်တကွ ဆင်လုပ်သားများ၏

မျက်နှာမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေကြသည်။ ဆင်အုပ်ကြီး ဦးအောင်လုံကပါ သူ့ မျက်နှာကို နားမလည်စွာ ငေးကြည့်နေ၏။

"မဲလုံးလည်း ဖော်ယူလလိုပဲ နောက်ဆုံးမှ အလုပ်သိမ်းပြန်လာတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မဲလုံးက အစောဆုံး အလုပ်ပြန်လာတာပါ၊ ဘယ် လမ်းက ဘယ်လိုပြန်လာလဲ ဆိုတာတော့လည်း မသိပါဘူး၊ ဆင်ခေါင်းကြီး လာပြောမှ သိရတာပါ"

"မဲလုံး အတွဲကကော"

"အတွဲမရှိဘူးခင်ဗျာ၊ လုံးရေကောက် တစ်ယောက်တည်း ဆွဲတာပါ" ဆင်ခေါင်းကပင် ပြော၏။

"ဘယ့်နှယ်နေလဲ"

"အိပ်ရာထဲ သတိမေ့နေပါတယ်"

ဦးသန်းမောင်စိုး ခဏ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဆင်သမားများ၏ မျက်နှာကို သံသယစိတ်နှင့် တစ်ယောက်စီ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် နေရောင်ပျပျ ရှိသေးသဖြင့် သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာတွေကို မြင်သာသည်။ သူတို့အားလုံးသည် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ထိတ်လန့်နေကြသလား၊ သူတို့ပဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြသလား အကဲကောင်းစွာမရ။ အားလုံး မျက်နှာညှိုး နေ ကြသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

ဆင်တင်းကုပ်ထဲ သူဝင်လာ၏။ ဆင်အုပ်နှင့် ဆင်ခေါင်းကနောက်က ကပ်ပါလာကြသည်။ မဲလုံးအား ဝိုင်းဝန်းပြုစု နေကြသော ဆင်သမားတွေ က သူ့ကို မော့ကြည့်ကြသည်။

"ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲ"

"လုံးဝ သတိမရပါဘူး ဆရာ"

မဲလုံး၏ ပက်လက်သတိမေ့နေသော မျက်နှာကို သူငုံ့ကြည့်၏။ အသက်ရှူမှန်၊ မမှန် နှာခေါင်းနား လက်ဖမိုး ကပ်ကြည့်၏။ အသက်ရှူမှန်မှန်ပင် အိပ်ပျော်နေသူကဲ့သို့ ရှိ၏။

"နတ်ကတော်သွားပင့်ရင် မကောင်းဘူးလား"

ဦးသန်းမောင်စိုးက ဆင်သမားတစ်ယောက်ကို လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် စကားရပ်သွား၏။

"ဖော်ယူလ ဖြစ်သလိုပဲ နတ်မှောက်လာတာဆို"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒါဆို ဘာနတ်ကတော် ပင့်စရာလိုလဲဗျ၊ ဖော်ယူလ တုန်းကလည်း နတ်ကတော် ဘာမှ မတတ်နိုင်တာ၊ အချိန်တန်ရင် သတိရလာပါလိမ့်မယ်"

သရော်သလိုပြော၍ မဲလုံးနားက သူထလိုက်သည်။

"မဲလုံး သတိရလာရင် ကျွန်တော့်ဆီ ခဏလွှတ်လိုက်ပါ ဆင်အုပ်ကြီး"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား"

ဆင်တင်းကုတ်ထဲက သူတဲရှိရာသို့ ထွက်လာလေသည်။

တစ်ညလုံး ဦးသန်းမောင်စိုး စိတ်ထဲ သစ်ခိုးသမားတွေ အကြောင်း တွေးနေ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ပင် သစ်ခိုးသမားတွေနှင့် နပန်းလုံးနေလေသည်။

မိုးလင်းတော့ မဲလုံးနှင့် ဆင်အုပ်ကြီးတို့ သူတဲပေါ် တက်လာကြသည်။

"ကဲ ... ဆိုပါဦးကွ မဲလုံးရ၊ မနေ့က မင်းကို နတ်မှောက်တယ်ဆို"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဟိုတစ်လောက ဖော်ယူလကို မှောက်တဲ့ ကညင်တောင် အတက်မှာပဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က မယုံကြည်တာနဲ့ စမ်းကြည့်မယ် ဆိုပြီး အပြန်မှာ ကညင်တောင်ဘက်ကို တမင် ပြန်လာတာ၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ နေရှိပါသေးတယ်၊ ကညင်တောင် အဆင်းလည်း

ရောက်ရော နှာခေါင်းထဲမှာ အနံ့တစ်ခုနံပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထ သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သစ်ပင်နှစ်ပင် ကြားမှာ မိန်းမလိုလို မြင်လိုက်တယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သတိ တော့ မလွတ်ဘူးခင်ဗျာ။ ဖော်ယူလ ဖြစ်သလို ငါ့ကိုလည်း နတ်မှောက်ပြန် ပြီ ဆိုတာ သိတာနဲ့ နတ်မကို လှမ်းဆဲမိတာ၊ ချက်ချင်း အာစေသွားပြီး မျက်လုံးတွေ ပြာလာပါတယ်။ နောက်အိပ်ချင်လာပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ ကိုယ် ကို ထိန်းမရတော့ ဖော်ယူလလို လုပ်မှပဲဆိုပြီး ရွှေမဦးကင်းပေါ် မှေးချလိုက် ပြီး ရင်သိုင်းကြိုးကို မြဲမြဲဆွဲထားပါတယ်။ နောက်တော့ လုံးဝ သတိမရ တော့ဘူး ခင်ဗျာ။ စခန်းရောက်လာတာလည်း မသိ၊ လမ်းမှာ အလုပ်သိမ်း ပြန်လာတဲ့ ဆင်ခေါင်းတို့အဖွဲ့က ခေါ်လာတာလည်း ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ သည်မနက်မှ သတိရပါတယ်။"

"အင်း တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ လမ်းမှာဆင်ပေါ်က ကျမသေတာ၊ သည် နေ့လည်း မင်းအလုပ်ပျက်တော့ တစ်နေ့ အဖြတ်ခံရပြီပေါ့၊ မနက်ဖြန်ကော သစ်ဆွဲသွားနိုင်ဦးမလား။"

"သွားနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သည်နေ့အတွက် ရက်ပျက်ကို ခွင့်တင်လို့ မရ ဘူးလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခွင့်ရက်တွေ ရှိပါတယ်။"

"မရဘူးကွ၊ ခွင့်က ကြိုတင် တင်မှ၊ ဆေးခွင့် ပေးရအောင်ကလည်း မင်း က လူကောင်းပဲ။"

သူ တမင်ရွံ့ပြောပြီ ဆိုသည်ကို သိသဖြင့် မဲလုံးက ခေါင်းငုံ့သွား၏။

"အေး ... မင်းသွားနိုင်ပြီ၊ နောက် နတ်မမှောက်မိအောင်။"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အဲသည် ကညင်တောင်ကိုတော့ ဘယ်ဆင်သမားမှ ဖြတ်မ သွားရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ် ကြေညာထားဖို့ ကောင်းပါတယ်ဆရာ၊ နို့မို့ နောက်မသိလို့ဘဲဖြစ်ဖြစ်။"

"ဒါတွေ ငါသိပါတယ်ကွာ။ ငါ့အလုပ်ပါ"

မဲလုံးက ဘာမှ ပြန်မပြောရဲတော့။

ဦးသန်းမောင်စိုးက သူ့စာရေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"တင်သန်းရေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"ကဲ ... လာကွာ၊ ညက ဘယ်ချောင်းနားက ရေကျန်သစ်တွေ ပျောက်သေးလဲ သွားကြည့်ရအောင်၊ ချောင်းခေါင်းကြီးကိုလည်း တစ်ခါတည်း သွားခေါ်လာပါကွာ၊ ငါတော့ သွားပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

ချောင်းဝရှိ ရေကျန်သစ်ပုံများ ရှိရာဘက် သူထွက်လာသည်။ မဲလုံးနှင့် ဆင်ခေါင်းကြီးတို့ကို သူလှည့်၍မျှပင် မကြည့်ခဲ့တော့ပေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ညကလည်း ရေကျန်သစ်တွေ မုချ ပျောက်ရမည်ဟုသာ စွဲနေလေသည်။

ညက ဘာသစ်မှမပျောက်။ ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်ကို လိုက်စစ်သောသူသည် နေမွန်းတည့်ခါနီးမှ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

တင်သန်းနှင့် ဆင်အုပ်ကြီးကို နောက်ပြောင်၍ ပြောမိသေးသည်။

"သည်တစ်ခါတော့ ဘာသစ်မှ မပျောက်ဘူး ဦးအောင်လုံရေ၊ နတ်ကို လူဦးသွားလို့ ထင်ပါရဲ့ဟဲ ... ဟဲ ..."

ဦးအောင်လုံကမူ ဘာထင်မြင်ချက်မှ မဆို၊ ပြုံးရုံသာ အားနာပြီး ပြုံးနေလေသည်။

ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော နွေရာသီသို့ ရောက်လာ၏။ ထုံးစံအတိုင်း သစ်ဆွဲလုပ်ငန်းကို နှစ်လရပ်လိုက်၏။ မကျန်းမာသော ဆင်များနှင့် ဇီးရှိသော ဆင်

မများကို ဆင်နာရုံ၊ ဆင်ကျောင်းစခန်းများ ပို့ရ၏။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အစာစားရ နားနေရသော ဆင်ကြီးများမှာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ် အတွင်းမှာပင် ဩဇာကွက်ထ၍ ဝမ်းလာကြလေသည်။

သစ်ဆွဲဆင်များမှာ များသောအားဖြင့် ဤလို အလုပ်နားထားသော တပေါင်း၊ တန်ခူးလများတွင် မုန်ယိုတတ်၊ မိတ်လိုက်တတ်သဖြင့် ဆင်အုပ်၊ ဆင်ခေါင်း၊ ဆင်ဦးစီးတို့မှာ မိမိဆင်များကို ပို၍ဂရုတစိုက် ရှိကြရလေ သည်။

ဤသို့ ဂရုတစိုက် ရှိနေကြစဉ်၌ပင် ငွေတိုးမည်သော ဟိုင်းဆင်ကြီးတစ် ကောင် သေသွားကြောင်း ဆင်အုပ်ကြီးက ဦးသန်းမောင်စိုးအား မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် လာတိုင်ပြော၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သေတာလဲ ဆင်အုပ်ကြီး"

"တိတိကျကျတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူးဆရာ၊ တချို့ကပြောတော့ ကညင်တောင်ပေါ်ကပဲ အော်ပြီး ပြေးဆင်းလာလို့ သေသလို၊ တချို့က ပြော တော့လည်း ကညင်ချောင်းနားမှာ အော်ပြီး လဲကျသေသွားတယ်လို့ ပြော တာပဲ"

ဆင်သေကို လိုက်ကြည့်ရန် တာဝန်ရှိသောသူက ချက်ချင်းထလိုက် လာရ၏။

"မိတ်လုရင်း၊ တောဆင်လိုက်လို့ ပြေးရင်း ကျသေတာများလား၊ သူ့ဦးစီး က ဘယ်သူလဲ"

"စံပပါဆရာ"

"သည်ကောင် သူ့ဆင်ကို ဂရုတစိုက်ကော ရှိရဲ့လားဗျာ"

"ရှိပါတယ်ဆရာ၊ သည်အချိန်က အစာစားဖို့ လွှတ်ထားတဲ့ အချိန်ဆိုတော့

သူကလည်း ချောင်းနားက လူတွေပြောမှ သိရတယ် ပြောပါတယ်"

ဆင်အုပ်ကြီးနှင့် သူသည် စကားပြောရင်းနှင့် ကညင်ချောင်းနား ရောက်လာကြ၏။

ဆင်သေကို ဆင်သမားတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ ရွာကကလေး လူကြီး အချို့ပင် ရောက်နှင့်နေကြသည်။ မန်နေဂျာနှင့် ဆင်အုပ်ကြီးတို့ကို မြင်သောအခါ နေရာဖယ်ပေးကြသည်။

ငွေတိုးက တစောင်းလဲပြီး ချောင်းဘေးတွင် သေနေသည်။ အမြီးတစ်ဝက်က ချောင်းရေစီးထဲ ကျနေသည်။ မျက်လုံးကို ပန်းပြောက်ထနေသော နားရွက်တစ်ဖက် ဖုံးနေသဖြင့် ဦးသန်းမောင်စိုးက သူ့ဦးစီးစံပကို လှန်ခိုင်းလိုက်၏။ ခုနစ်ပေကျော် ဟိုင်းဆင်ကြီးကို နှမြောတသစွာ သူက စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ မျက်မြင်မှတ်ချက် ရေးသည်။ ခရိုင်မန်နေဂျာကြီးဆီ ချက်ချင်း အစီရင်ခံစာ ပို့ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆင်သမားတွေအပေါ် မေးခွန်းစတင်ရ၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေတယ်ထင်ကြလဲဗျာ၊ ဒဏ်ရာလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မတွေ့ပါဘူး"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆင် ဘာဒဏ်ရာမှ မတွေ့ပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော် သူတစ်ကိုယ်လုံး ရှာကြည့်ပြီးပြီဗျ၊ ဘယ်လိုသေမှန်းကို မသိဘူး"

သူက လှည့်ပတ်ကြည့်၍ မေးသည်ကို ဦးစီးစံပက ငိုသံတစ်ဝက်နှင့် ပြော၏။

"ဦးအောင်လုံ လုပ်ဗျာ၊ လဲနေတဲ့ နံဘေးဘက်များ ဒဏ်ရာရှိနေမလား"

ဆင်သေကောင်ကို နောက်တစ်ခြမ်းသို့ လှည့်ရမယ်ဆိုသော ကိစ္စမှာ လွယ်သည့်ကိစ္စတော့ မဟုတ်။ ဆင်ဝိုင်းရှိ လူများနှင့် ရွာက လူကြီးများကိုပါ

အကူအညီတောင်း၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြ၏။ ထိုဘက်ဘေးတွင်လည်း
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် သွေးစသွေးန ဘာမှမတွေ့။ ဝဖီး၍ ဩဇာကွက်ထနေ
သော ငွေတိုးတစ်ကိုယ်လုံးကို ဝိုင်းရှာ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဘာဒဏ်ရာမှ မ
တွေ့ရ။

"စံပ မနေ့ကကော ငွေတိုးအခြေအနေ ပြောစမ်းကွာ"

ဆင်အုပ်ကြီးက ဆင်ဦးစီးကို မေး၏။

"မနေ့ကလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆင်အုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော် အချိန်မှန်
ကောက်ပြီး ရေချိုးပေးပါတယ်၊ စွယ်ပုန်းတွေတောင် ဆူးရစ်နွယ်နဲ့ တိုက်
ပေးထားတာ ကြည့်ပါဗျာ"

ဦးစီးက စွယ်ပုန်းကို လှန်ပြ၏။

မှန်သည်။ စွယ်ပုန်းရင်းတွင် ကြေးပင်မရှိ။

"ကဲ ... ဦးစောတယ်ရီဆီ တစ်ယောက်သွားစမ်းကွာ၊ အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြပြီး ချက်ချင်းလိုက်လာဖို့ ငါမှာတယ်လို့"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား"ဟု ပြောကာ လှံကိုင် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဆင်
ဆရာဝန်ခေါ်ရန် ချက်ချင်း ထသွားလေသည်။

"ဦးဆုံးမြင်တဲ့ ကြားတဲ့လူတွေ ပြောကြပါဦးဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လဲဆိုတာ"

"ကညင်တောင်ဘက်က ဆင်အော်သံကြားတာပဲ ကျွန်တော်တို့ သတိပြုမိ
တယ် ဆရာ၊ ဘယ်သူ့ဆင် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး သူ့ဆင်၊ ကိုယ့်ဆင် မှန်း
ရအောင် လာကြတော့ ကျွန်တော်တို့ အရင်ဦးဆုံး တွေ့တာပဲ၊ သည်ရေစပ်
နားမှာ လဲပြီးသေနေတယ်"

ဦးဆုံး တွေ့သည်ဆိုသူ တစ်ဦးကပြော၏။

ဆင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အတွေ့အကြုံ အများဆုံးဖြစ်သော ဆင်အုပ်

ကြီး၏ အခြေအနေကို ဦးသန်းမောင်စိုးက အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ဆင်အုပ်ကြီးသည် ကညင်တောင်ပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ကညင်ချောင်း ရေစီးထဲ အထက်အောက် လှမ်းကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။

"ဘာများ ထူးခြားချက်တွေလဲ ဆင်အုပ်ကြီး"

"ကျွန်တော်လည်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ဘဲ ဆရာ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သည်လို ချက်ချင်းသေတဲ့ဆင် ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး ခင်ဗျား"

"ဦးသန်းမောင်စိုးက သက်ပြင်းချ၏။ ဤလို အဖြစ်မျိုး သူလည်းမကြုံဖူး ပေ။

"သည်ချောင်းရေစပ်နားမှာ သေတာဆိုတော့ ရေဆင်ကိုက်တာများလား ဆင်အုပ်ကြီး၊ ပူလို့ ဆင်က ရေထဲဆင်းတော့ ကိုက်လိုက်တာကော မဖြစ်နိုင် ဘူးလား"

ဆင်ဦးစီး ဦးဘသာ စကားကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ သည်။

"သည်ကညင်ချောင်းထဲ ရေဆင်ရှိတယ်ဆိုတာ အရင့်အရင်က တွေ့ဖူးတဲ့ လူများ ရှိကြလို့လား"

ဦးသန်းမောင်စိုး၏ အမေးကို မည်သူမျှ မဖြေကြ။ သူ့မျက်နှာကိုသာ ငေး ကြည့်နေကြ၏။

"ရေဆင်ဆိုတာ တကယ်ကော ရှိလို့လား ဦးအောင်လုံ"

မည်သူက မည်သို့ပြောပြော ဆင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အတွေ့အကြုံ အများဆုံးဖြစ်သူ ဦးအောင်လုံကိုသာ ဦးသန်းမောင်စိုးက အလေးထား မေး၏။

"ရေဆင် အကောင်အထည်တော့ ကျွန်တော်လည်း မမြင်ဖူးပါဘူးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရေဆင်ကိုက်လို့ သေတယ်ဆို တဲ့ ဆင်တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပါတယ်"

"သည်လိုပဲ ချောင်းနားမှာ သေတာပဲလား"

"နေ့ခင်း ချောင်းထဲဆင်းတာ အော်ပြီး ပြေးတက်လာတယ်၊ ကုန်းပေါ် ရောက်တာနဲ့ သေတာပဲ ခင်ဗျာ"

"ဒဏ်ရာတွေ ဘာတွေ ရှိမှာပေါ့"

"ဒဏ်ရာတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ရေဆင်အစွယ်က သိပ်သေး တော့ ဒဏ်ရာကို ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဆင်ကလည်း အစာစား ရင်း တောတောင်တွေထဲ အမြဲထိုးသွားနေတော့ ရှုရာ၊ စူးရာ၊ ပဲ့ရာ၊ ပွန်းရာ ဆိုတာကလည်း ဆင်တစ်ကောင်လုံး တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ အမြဲရှိ နေတော့ ရေဆင်အစွယ်ပေါက် ဒဏ်ရာဆိုတာ ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ရေ ဆင်အစွယ်က အပ်ဖျားသာသာရယ်ဆိုတော့ ခက်သားပဲ ဆရာ"

"အကောင်ကကော ဘယ်လောက်ရှိလဲ"

"အမြင့်က သုံးလေးလက်မလောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်၊ အားလုံးဆင်နဲ့ အတူတူပဲတဲ့၊ အလျားက လေးငါးလက်မပဲ ရှည်တယ်လို့ မှတ်ထားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဆိပ်ကျတော့ သိပ်ပြင်းတယ်ဆရာ၊ ရေဆင် အရှင်ကို မပြောနဲ့၊ ရေဆင်အသေအစွယ်တို့ အရိုးတို့ကို ဆောင်ထား ရင်တောင် ဘယ်ဆင်ဆိုးမဆို ခိုင်းတိုင်းရတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ပျဉ်းမနားဘက်မှာ ဆင်ဆိုးစီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သူ့မှာ ရေဆင်အစွယ်ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်"

ဆင်ခေါင်း ဦးဘသာက ကြားဝင်ပြော၏။

"အဲသည် ရေဆင်ရဲ့ အစွယ်ကော ဆင်ခေါင်းကြီး မြင်ဖူးလား"

"မမြင်ဖူးပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ချင်လို့ခဏ ခဏတောင်းကြတာ သူကမပြပါဘူး၊ သူ့အပြောအရကတော့ သည်လိုသဲချောင်း၊ စမ်းအိုင်မျိုးတွေမှာ ရေဆင်တွေ နေတတ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ရေဆင်က မှော်ကို စားတယ်တဲ့ ဆရာ၊ လသာတဲ့ညတွေမှာ ရေထဲကတက်ပြီး သဲပြင်ပေါ် မိတ်လိုက်တတ်တယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်၊ သူကတော့ ရေဆင်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံဖူးမြင်ဖူးတယ်လို့ ပြောပါတယ် ဆရာ"

ဦးသန်းမောင်စိုးသည် ဆင်ခေါင်းကြီးပြောသမျှ ငေး၍နားထောင်နေ၏။ သူပြောပုံ အရဆိုလျှင် ကညင်ချောင်းမှာ သဲချောင်းဖြစ်သည်။ နွေဦးလည်း စမ်းရေအမြဲစီးနေသော ချောင်းတည်း။

တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် စောတယ်ရီရယ် ရောက်လာသဖြင့် ဆင်ခေါင်းနှင့် သူရေဆင်စကား ပြတ်သွားကြ၏။

"ကြည့်ပေးပါ သူငယ်ချင်း၊ သည်ဆင်သေတာ ဆန်းလွန်းလို့ပါ၊ မနေ့ကလည်း အကောင်းပကတိတဲ့၊ သည်နေ့မှ အော်ပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲ သေတယ်တဲ့၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

သူနှင့် အင်မတန် ရင်းနှီးသော ဆင်ဆရာဝန် စောတယ်ရီရယ်က ငွေတိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်သပ်၍ ကြည့်၏။ သူ့အနေကမူ သွပ်နာထောင့်သန်းရောဂါတို့ ရှိမရှိကိုသာ အထူးကြည့်၏။

"ဘာဒဏ်ရာမှတော့ မတွေ့ဘူး သူငယ်ချင်း၊ သွပ်နာ၊ ထောင့်သန်းနာတွေလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်ခါကပဲ မောင်ရင်တို့ စခန်းမှာရှိတဲ့ ဆင်တွေကို ကာကွယ်ဆေး လာထိုးတာပဲ"

"အေးလေဗျာ၊ ဆင်သမားတွေကတော့ သည်ချောင်းထဲ ရေဆင်ရှိတယ်၊ ခု

ငွေတိုးသေတာ ရေဆင်အစွယ်နဲ့ ထိုးလို့လို့ ပြောကြတယ်။ ဖြစ်နိုင်မလား၊
မောင်ရင်တို့ ရေဆင်ကို တွေ့ဖူးလား"

"ကိုယ်လည်း ပြောသံပဲ ကြားဖူးတယ်၊ တချို့ကလည်း ညံလို့ခေါ်တဲ့
အကောင်တစ်မျိုး ရေထဲမှာရှိတယ်၊ ညံကိုက်ရင်လည်း ဆင်သေတယ်လို့
ပြောကြတာပဲ"

"အဲသည် ညံဆိုတဲ့ အကောင်ကတော့ ဘယ်လိုအကောင်မျိုးလဲ၊
သူငယ်ချင်း မြင်ဖူးလား"

"ကိုယ်လည်း ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ၊ လက်ဖတ်နင် ကာနယ်ဂျီအိတ်၊ အီးဗန်း
ရေးတဲ့ ဆင်များနှင့် ဆင်ရောဂါများဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာပဲ ဖတ်ဖူးတယ်။ ညံဆို
တာ မျှော့လိုအကောင်မျိုး၊ ကိုက်ရာပေါင်း များစွာ ရှည်တယ်လို့ဆိုတယ်။
ကမ်းရိုးတန်းသားတွေကတော့ ရေတန်းလို့ခေါ်ကြတယ်၊ သိပ်အဆိပ်ပြင်း
တဲ့ ရေတိရစ္ဆာန် တစ်မျိုးပေါ့"

"ကိုက်ရာပေါင်း များစွာရှည်တဲ့ အကောင်ကတော့ သည်စမ်းချောင်းထဲ မ
နေနိုင်တာ အမှန်ပဲ သူငယ်ချင်း"

"ဒါပေါ့"

ဆင်သေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ဆင်ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်၏။

"ရေဆင်ကိုက်တယ်လို့ မောင်ရင်ထင်လား"

"ဒါတော့ ကိုယ်လည်း ဘယ်ပြောတတ်မလဲ"

ဦးသန်းမောင်စိုးက သူငယ်ချင်း ဆင်ဆရာဝန်၏ မျက်နှာကိုငေးကြည့်၍
သက်မချ၏။

"အဲဒါ ခုကိုယ်က အဘိုးကြီးဆီ ဘယ်လို အစီရင်ခံစာ ရေးရမှန်းတောင် မ
သိသေးဘူး"

"ခရိုင်မန်နေဂျာဆီကို လောလောဆယ်တော့ အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရေးတင်လိုက်ပေါ့ သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ်သွေးယူသွားပြီး သွေးမှန်ခံကြည့်မယ်၊ တိတိကျကျ သိရအောင် ဓာတ်ခွဲခန်းလည်း ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်း အဖြေရမှာပါ"

"ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း"

သည်လိုနှင့် ဟိုင်းဆင်ကြီး ငွေတိုးကို မြေမြှုပ်လိုက်ကြ၏။ ခရိုင်တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ဆီက မကြာခင် အကြောင်းပြန်စာရ၏။ အဆိပ်ရှိသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် ကိုက်၍သေသည်။

ဆင်ဦးစီး ဦးဘသာပြောသလို ငွေတိုးကို ရေဆင်ကိုက်တာ မှန်လေပြီ။ ဦးသန်းမောင်စိုးက ချက်ချင်း မှတ်ချက်ချ၏။ ဤကညင်ချောင်းတွင် ရေဆင် မုချရှိရမည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် နောက်ထပ်လည်း ဤချောင်းထဲ ရေသောက်၊ ရေစိမ်ဆင်းတတ်သည့် ဆင်ဟူသမျှ ရေဆင်၏ အန္တရာယ်က လွတ်ကြမည်မဟုတ်။

အလုပ်ရာသီသာ ရောက်လာပါက ဤချောင်းကို ဆင်များနှင့် လူများသည် အသွားတစ်ခေါက် အပြန်တစ်ခေါက် နေ့စဉ် ဖြတ်ကူးကြရမည်။ ဤစမ်းချောင်းမှာ ယခုအခါ ရေနည်းရာသီ ဖြစ်သဖြင့် ရေဆင်ကို ရှာဖွေရလျှင် အလွယ်တကူ တွေ့နိုင်ပေမည်။ ဆင်ဦးစီး ဦးဘသာက သူ့ကိုပြော၏။ ရေဆင်များမှာ ကုန်းဆင်များလို ဤလို နွေရာသီ၌ မိတ်လိုက်တတ်ကြသည်။ မိတ်လိုက်ရာတွင် ရေထဲတွင် မလိုက်ဘဲ ချောင်းကမ်းပါး သဲသောင်ပေါ် တက်လိုက်တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် လသာညများတွင် ရေဆင်တွေ မြူးတတ်၏။ ရေဆင်ကို ချောင်းထဲ၌ မြူးထောင်လျှင်လည်း မိတ်တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဦးသန်းမောင်စိုးသည် ခရိုင်မန်နေဂျာကြီးဆီ ရှည်လျားစွာ အစီရင်ခံစာ ရေး၏။ ရေဆင်စစ်ဆင်ရေး လုပ်ရမည် သို့မဟုတ်လျှင် သူ့

စခန်းရှိ ဆင်များအတွက် ရေဆင်အန္တရာယ်ကို စိတ်မချရ။ အလုပ်ရာသီ ရောက်က ဤချောင်းကို တစ်နေ့နှစ်ခေါက် ဖြတ်ကူးကြရမည် ဖြစ်သဖြင့် စခန်းပိုင်းရှိ ဆင်များ အကုန်သေကုန်လိမ့်မည်။

ဦးသန်းမောင်စိုးသည် အစီရင်ခံစာ ရေးပို့ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေ ဆင်စစ်ဆင်ရေးတွင် ကွန်မင်ဒါက ဆင်ဦးစီး ဦးဘသာ။ သူတစ်ယောက်သာ ရေဆင်နှင့် ပတ်သက်၍ အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြောပြနိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဦးသန်းမောင်စိုးက သူ့ကို ဆရာတင်ထားသည်။

ရေဆင်မိရေးအတွက် ဆင်လုပ်သားများအားလုံး ကညင်ချောင်းထဲတွင် ရေမှော်အစာထည့်၍ မြိုးထောင်ကြ၏။ တချို့က သံပုံးကို လျှာတပ်၍ ချောင်းကွေ့ စမ်းအိုင်ရှိသမျှ ကြိုးမြိုးထောင်ကြ၏။ ရေဆင်အသေကို ဆောင်ထားလျှင် ဆင်ကြောက်သည်။ မည်မျှဆိုးသော၊ လူသတ်သော ဆင် ဆိုးပင် ဖြစ်ဖြစ် ရေဆင်ရှိသော ဦးစီးကို လုံးဝမလှန်ရဲ၊ ခိုင်းသမျှ လုပ် တတ်သည်။ ရေဆင်အစွယ်ဆိုလျှင် ဆောင်ထားက သေနတ်ပင် ပြီးသည်ဆို သဖြင့် ဆင်သမားအားလုံး ဦးသန်းမောင်စိုးနှင့် ဦးဘသာတို့၏ ရေဆင် စစ်ဆင်ရေး၌ ပါဝင်ကြသည်။ စခန်းပိုင်းအတွင်းရှိ ဆင်သမားတွေသာမက နောက်တော့ ရွာနီးနားများကပင် ရေဆင်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိ ကြ၏။ သို့သော် ရေဆင်ဆို၍တော့ တစ်ကောင်မျှ မမိသေး။ ချောင်းထဲ ထောင်ကြသမျှ ပြီးထဲတွင် ကျောက်ပုစွန်လုံး၊ ကဏန်း၊ ငါးမထုံး၊ ရေမြွေတို့ သာ အမိများ၏။

ဤသို့ ရေဆင်စစ်ဆင်ရေးသတင်း အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်နေကြစဉ် ဦးသန်းမောင်စိုးဆီ ခရိုင်မန်နေဂျာပင် တစ်ခေါက်ရောက်လာ၏။

"ရေဆင်စစ်ဆင်ရေး လုပ်နေတယ် ကြားတယ်"ဟု ရောက်ရောက်ချင်း တုံးတိတိမေး၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်နှကောင် ရပြီလဲ"

"တစ်ကောင်မှ မရသေးပါဘူး ခင်ဗျား၊ ရှာကြတုန်းပါ"

ခရိုင်မန်နေဂျာကြီးက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။

"ဦးသန်းမောင်စိုး အစီရင်ခံစာ ကျုပ်ဖတ်ကြည့်ပါတယ်၊ ခြေခြေမြစ်မြစ် မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့တော့ ငယ်သေးလို့ မကြားမိလိုက်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ အေးလေ အဲသည်တုန်းက ခင်ဗျားဟာ ကလေးပဲ ရှိဦးမှာပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်ကလည်း ဘယ်ကဘယ်သူ စလိုက်တယ် မသိပါဘူး၊ သည်ရေဆင်ရောဂါ တော်တော်ထလိုက် ကြသေးတယ်၊ အလကားပါ အလုပ်ပျက်ခံပြီး ဆက်မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ငွေတိုးသေတာ နေပူထဲကလာပြီး ရေထဲချက်ချင်း ဆင်းလိုက်တော့ အပူလျှပ်လေငန်း ဖြတ်သေတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ အရင်က သည်လို သေဖူးတဲ့ဆင်တွေ ရွှေလီဘက်မှာ ရှိဖူးတယ်လို့ ခရိုင်ဆင်ဆရာဝန်ကြီး ဦးကျော်မြင့်က ကျုပ်ကိုပြောတယ်၊ သည်ရေဆင် ရှာဖွေရေး မလုပ်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်"

အစကမူ သူ့လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စား၍ လာသည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ပြန်ခါနီးမှ ရေဆင်ရှာဖွေရေး ဆက်မလုပ်နှင့်ဟု ဆိုသောအခါ ဦးသန်းမောင်စိုးမှာ တော်တော်အောင့်သွား၏။ ခြေခြေမြစ်မြစ် မရှိပါဘူးဟု ဆိုသည်ကို ပို၍ခံပြင်း၏။ ခရိုင် ဆင်ဆရာဝန်က အဆိပ်ရှိသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် ကိုက်သည်ဟု ဆိုခြင်းကိုမူ အလေးမထား။ သူနှင့် အရက်ဝိုင်းမှာ အပူလျှပ် လေဖြတ်တာဟု ပြောမိပြောရာ ပြောသည်ကိုသာ တကယ်ထင်ပုံရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ခေတ်ဟောင်းက အဘိုးကြီးတွေချည်း ဖြစ်၏။

စာပေဖတ်၍ ဗဟုသုတ အလွန်ရှိပြီး သူ့လုပ်ငန်းကို သူ့အလွန်စိတ်ဝင်စားသော သူငယ်ချင်း စောတယ်ရီကမူ ကိုက်ပေါင်းများစွာ ရှည်သော

ညံ့ကောင်ကိုက်တာ မဖြစ်နိုင်ဟု မှတ်ချက်ပေးသွား၏။ ရေဆင်ကလွဲ၍ တခြားဘာကောင်မှ မဖြစ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် ခရိုင်မန်နေဂျာကြီး တားမြစ်သည့် ကြားထဲက ဦးသန်းမောင် စိုးသည် ရေဆင် ရှာဖွေရေး လုပ်ငန်းကို အလွယ်တကူနှင့် လက်မလျှော့သေး။ မြူးထောင်၍ မရလျှင် နောက်ဆုံး ညညတက်မြူးတတ်သော ရေဆင်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်ဖမ်းရန် စိုင်းပြင်းလျက် ရှိလေသည်။ ဤအကြံကိုလည်း ဦးဘသာကပင် ပေး၏။ သူပျဉ်းမနား ဘက်မှာတုန်းက ဤသို့ လသာညတွင် သဲခုံပေါ်တက်ပြီး မိတ်လိုက်တတ်သော ရေဆင်တွေကို လရောင်ထဲတွင် မြင်ဖူးသည်။ ဤရာသီမှာ ဆင်များ မိတ်လိုက်ရာသီ ဖြစ်သဖြင့် မလွဲမသွေ ရရမည်။ သူတို့ ပျဉ်းမနားဘက်တွင် ရေဆင်ခြောက်ရှိသော ဆင်ဦးစီး လေးငါးယောက်ရှိသည်ဟု အခိုင်အမာ ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးသန်းမောင်စိုးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေဆင်ပစ်ရန် ကညင်ချောင်းဘက်ကို ညကြီး မင်းကြီး ထွက်လာကြလေ၏။

နေ့ခင်း နေ့လယ်ကပင် ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်ကို သူတို့လျှောက်ရှာ ထားကြသဖြင့် စမ်းချောင်းနားတွင် တွေ့ရခဲလှသော သဲခုံသောင်တန်းနား တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းမှာ တိုင်ပင်ထားကြသလို ပြိုင်တူရပ်သွား ကြလေ၏။

ကညင်ချောင်း စမ်းဘေးရှိ သဲခုံသောင်ပြင်မှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်တော့မဟုတ်။ ပတ်လည် ကိုက်တစ်ဆယ်ပင် မပြည့်တတ်ပေ။ တောင်ကျစမ်းချောင်း ဖြစ်သဖြင့် သဲခုံသောင်ပြင် ရှားပါး၏။ တောင်ပေါ်မှ သစ်ပင်ကြီးများ အရိပ်ကျနေသဖြင့် လဆန်းဆယ်ရက် လမွန်းတည့်ခါနီးမှ သဲခုံပေါ်လရောင်က လင်းလင်းထင်းထင်း ကျလာ၏။

လူငယ်ပီပီ စွန့်စားခန်းများအပေါ် အလွန်စိတ်ဝင်စားတတ်သော ဦးသန်းမောင်စိုးသည် သဲခုံပေါ် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ လက်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကိုလည်း သဲခုံပေါ် ချိန်ရွယ်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်စောင့်နေကြသော နေရာမှာ ချောင်းနှုတ်ခမ်း အပေါ်စီးက ဖြစ်သည်။

ရေဆင်ဆိုသော တိရစ္ဆာန်မှာ ကုန်းဆင်များထက်ပင် ပါးနပ်လိမ္မာမှုရှိသည်။ နားပါးသည်။ အရိပ်အကဲကို သိလွယ်သည် ဆိုသဖြင့် ခံတွင်းချဉ်လာသော်လည်း ဆေးလိပ်မသောက်ရဲ။ သူထိုင်နေရာအောက်တွင် ခုလုခုလု တွေ့သော်လည်း မီးရောင်ကို ရေဆင်များ မြင်သွားမှာစိုး၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးမကြည့်ရဲ။ စကားလည်း လုံးဝမပြောကြဘဲ အမှောင်ထဲတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်နေကြ၏။

တောင်စောင်းမှာ ပိုးကောင်မွှားကောင်များ တဝီဝီ အော်မြည်နေကြသံနှင့် သူတို့နားနားတွင် လာအော်နေကြသော ခြင်အော်သံတို့မှာ စီစီညံ့နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲကြချေ။ သဲခုံနှင့် သူတို့နေရာမှာ တစ်လံခန့်သာ ဝေးသဖြင့် သူတို့ အသက်ရှူသံကို ရေဆင်များ ကြားသွား၍ သောင်ခုံသဲပြင်ပေါ် တက်မလာဘဲနေမှာ စိုးရိမ်နေကြ၏။

ရုတ်တရက် ဦးဘသာက လက်ကုတ်လိုက်သဖြင့် ဦးသန်းမောင်စိုးမှာ ချက်ချင်း ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားသည်။ "တွေ့တယ် မဟုတ်လား"ဟု ဦးဘသာက လေသံနှင့်ပြော၏။ ဦးသန်းမောင်စိုး အသက်ရှူပင် ရပ်သွား၏။ ရေထဲမှ သဲခုံပေါ်သို့ တွားတက်လာသော မည်းမည်းလုံးလုံး အကောင်နှစ်ကောင်ကို သူမျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ အမြင့်မှာ နှစ်လက်မ၊ သုံးလက်မခန့်သာ ရှိသဖြင့် ဦးဘသာပြောသော ရေဆင်ဆိုသည်မှာ မေးစရာပင် မရှိတော့။

ဦးသန်းမောင်စိုးမှာ သူ့လက်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ရေဆင်တစ်ကောင်

ကို အမိအရ ချိန်နေ၏။ စိတ်မငြိမ်သဖြင့် လက်ငြိမ်အောင် မနည်းသတိထား ရ၏။ ရေဆင်တစ်ကောင်သာရလျှင် ခရိုင်မန်နေဂျာကြီးကို သက်သေသွားပြ မည်။ ထိုအခါ ရေဆင်ကို လိုချင်၍ တောင်းရမှာ အားနာနေသော မန်နေဂျာ ကြီး၏ မျက်နှာကို ယခုကပင် သူမြင်နေမိလေ၏။

ယခု သူ့မျက်စိအောက်တွင် ရေဆင်နှစ်ကောင် သဲခုံပေါ် တက်လာနေကြ ပြီ။ သူသည် အသက်ကိုအောင့်ကာ ခြောက်လုံးပြူး ပြောင်းဝကို ရေဆင် တစ်ကောင်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ချိန်၍ မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲကုပ် လိုက်၏။

"ဒိုင်း ..."

သေနတ်သံ တစ်ချက်သည် အမှောင်ညကို ရုတ်ခြည်း ပဲ့တင်ထပ်သွား စေ၏။ သူ့သေနတ်သံ အဆုံးမှာ ဦးဘသာ၏ ငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က သဲခုံပေါ် ရုတ်ခြည်း လင်းထိန်သွားသည်။ လရောင်ကား မှုန်ဝါးသွား၏။

နှစ်ယောက်စလုံး သဲခုံပေါ် ခုန်ချလိုက်ကြသည်။

"ဟာ ... ရှိုးမှပဲ၊ ကဏန်း ဆရာရေ"

ဦးဘသာကမည်း၍ ကျောကုန်းရေညှိတက်နေသော စမ်းပေါက်ကဏန်း တစ်လုံးကို ကောက်ကြည့်လိုက်၏။ ဦးသန်းမောင်စိုး၏ ခြောက်လုံးပြူး ကျည်ဆန် ဖောက်ထွက်သွားသဖြင့် စမ်းပေါက်ကဏန်းကြီး၏ ကိုယ်မှာ အသားနှင့် ရေယက်ပသိဖတ်တွေ လန်ထွက်နေ၏။ လက်မတစ်ချောင်း လည်း ပြတ်သွားသည်။ ဦးသန်းမောင်စိုးပင် သေသေချာချာကြည့်ဖို့ မရ လိုက်။ ဦးဘသာက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ကဏန်းလုံးကို စမ်းထဲပစ်ချပြီး ရေခပ် လိုက်၏။

"သိပ်နှောင့်ယှက်တဲ့ ကဏန်းဗျာ၊ ဆုံမှာ ထည့်ထောင်းပစ်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်၊ သေနတ်သံကြားတော့ သည်ည ဘယ်ရေဆင် လာတော့မလဲ ဆရာရဲ့၊ သည်ရာသီဗျာ သည်ချောင်းထဲ ရေဆင်သာရှိလို့က သည်သဲခုံပေါ် မုချတက်မြူးရမယ် ဆရာ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ ရေဆင်တစ်ကောင် မုချရမယ်ဗျာ၊ ဆရာစိတ်တော့ မပျက်နဲ့"

ဦးသန်းမောင်စိုးမှာ စကားပင် ဟဟမပြောချင်တော့။

ဦးဘသာက အပြောကောင်းတိုင်း တသီတတန်းကြီး လျှောက်ပြောလာသော်လည်း သူကား ရေဆင်ကို စိတ်ပျက်ချင်လာပြီ။ ထိုနေ့က သန်းခေါင်ကျော်မှ သူတို့စခန်းကို ပြန်ရောက်ကြ၏။ တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ မိုးလင်းပိုင်းကျမှ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ညက အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် မနက်ကိုးနာရီကျော်မှ အိပ်ရာကနိုး၏။ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာလာချင်း သူ့အနီးကို စောင့်နေသောဆင်အုပ်၊ ဆင်ခေါင်းတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရ၏။ သူတို့အခြေအနေ ထူးခြားနေကြသည်ကို ကြည့်ရုံနှင့် သိသာနေကြ၏။ ရုတ်တရက် ဘာပြဿနာ ဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ ဟု စိတ်ထင်သွား၏။

လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဝါးခနဲတစ်ချက် သမ်းဝေလိုက်ကာ "ဘာများ အကြောင်းထူး ရှိကြလဲဗျာ"ဟု မေးမိလိုက်၏။

"သည်မနက်ပဲ ကညင်တောင်ခြေမှာ ဆင်နှစ်ကောင် သေပြန်ပြီဆရာ"

"ဗျာ ဆင်သေပြန်ပြီ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါ ဆရာ့လာခေါ်တာ"

ဆင်အုပ်ကြီးက စိတ်မကောင်းသံနှင့် ပြော၏။

"ဘယ်လို ဖြစ်ပြန်တာလဲဗျာ၊ ဘယ်သူ့ဆင်တွေလဲ"

"မဲလုံးဆင် ရွှေမဆရာ၊ နောက်တစ်ကောင်ကတော့ စွယ်ပြောင်တောဆင် ရိုင်း ခင်ဗျာ"

"ဟေ"

သူ အံ့သြသွားသည်။

"တောဆင်ရိုင်းက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကညင်တောင်ခြေရင်းမှာ လာသေရတာလဲဗျာ၊ ထူးဆန်းလှချည်လား"

"သည်လို ထင်ကြတယ် ဆရာ၊ ရွှေမနောက်ကို မိတ်လိုက်လာရင်း သေတာဖြစ်ရမယ်၊ မုန်နံ့လည်း နှစ်ကောင်စလုံးဆီက ရတယ်ဆရာ သေနရာမှာပဲ သုက်အစအန တွေ့ရတယ်"

မျက်နှာသစ်ရန်ပင် သတိမရတော့။

"မိတ်လိုက်ရင်း တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျသေတာလား"

မေးရင်းပြောရင်းက တောတက်အဝတ်နှင့် ဓား၊ ခြောက်လုံးပြူးတို့ကို ချက်ချင်းခါးမှာ ချိတ်ရသည်။

"တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျသေတာ မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ကညင်တောက ကုန်းတန်းပါ ဆရာ၊ လိမ့်ကျမသေနိုင်ပါဘူး၊ တောင်စောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲသည်နားက အနီးဆုံးကြားရ၊ မြင်လိုက်ရသူတွေက ဦးထွန်းရတို့ ကျွဲဆွဲသမားတွေပဲ ဆရာ၊ သူတို့ရဲ့ အပြောကတော့ ကညင်တောင်ပေါ်က ဆင်တွေ အထိတ်အလန့် အော်သံကြားတာနဲ့ သူတို့ ကညင်တောင်ဘက် လှမ်းကြည့်နေကြတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဆင်နှစ်ကောင် တောင်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာပြီး သူတို့ မျက်စိအောက်တင် ဗုန်းခနဲ ဗုန်းခနဲ လဲသေသွား ကြတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊

ဆင်အော်သံထူးတာနဲ့ အရင်ကလည်း ငွေတိုးက သေထားတော့ ကျွန်တော် တို့ ချက်ချင်း ပြေးလိုက်သွားကြပါတယ်။ ကညင်တောင်အောက် တော ဆင်စွယ်ပြောင်ကြီး တစ်ကောင်နဲ့ ရွှေမတို့ကို သေလို့ပဲ တွေ့ရပါတယ် ခင်ဗျား။"

"ဟုတ်မှ ဟုတ်ကြသေးရဲ့လားဗျာ"

ဦးသန်းမောင်စိုးက တစ်ချက် ညည်းလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့အဖေက မျက်မြင်ပါ"

လူအုပ်ထဲမှ လူရွယ်တစ်ယောက်က လှမ်းပြောသဖြင့် ဦးသန်းမောင်စိုး အကြည့်က သူ့ဆီ ချက်ချင်း ရောက်သွား၏။ ဆင်ဝိုင်း သူ့စခန်းမှလူ မဟုတ် သဖြင့် ဦးသန်းမောင်စိုး မသိ။

"သူက ကွဲဆွဲဦးထွန်းရသားပါ ဆရာ၊ သည်ကောင်နဲ့ သူ့အဖေ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ကြုံလိုက်ရတယ်ပြောလို့ ကျွန်တော်ခေါ်လာတာပါ"

ထိုသူကို စိုက်ကြည့်၍ ဦးသန်းမောင်စိုး ခဏငိုင်းသွား၏။

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စောစောက ဆင်အုပ်ကြီး ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အဖေ မျက်မြင်ပါ"

"အေးဗျာ၊ ဆန်းတော့ သိပ်ဆန်းနေပြီ၊ ငွေတိုးသေသလို ကညင်ချောင်းစပ် မှာပဲလား ဆင်အုပ်ကြီး"

ရေဆင် ဥပါဒါန်က မပျောက်သေးသဖြင့် သူကမေး၏။

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ခုဆင်နှစ်ကောင် သေတာက တောင်ခြေရင်းမှာပါ၊ ကညင်ချောင်း ရေစီးနဲ့ ကိုက်တစ်ဆယ်လောက် ဝေးပါတယ်"

"ကဲ ... လာဗျာ၊ သွားကြည့်ရအောင်၊ ဪ တင်သန်း၊ မင်းနဲ့တစ်ယောက် ယန္တရားက ကားကြုံရင် ဟေမဇာလာ လိုက်သွားကွာ၊ ခရိုင်မန်နေဂျာကို

အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ မနက်ဖြန် သူလိုက်ချင်လည်း လိုက်လာပါစေ၊
မောင်ပြား ..."

"ခင်ဗျာ"

"မင်းက ကိုစောတယ်ရီ သွားခေါ်ကွာ၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ
ဟုတ်လား၊ ငွေတိုးသေတာ ဘာကြာသေးလို့လဲကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... နှစ်ပတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ဆရာ"

"အေးဗျာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိအောင်ဘဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆယ့်သုံးနှစ်သားကပဲ တောထဲ၊
တောင်ထဲ၊ ဆင်ဝိုင်းထဲ ကြီးလာတာပါပဲ၊ သည်လိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံ
ဖူးပါဘူး"

"ရေဆင် ပြဿနာက ..."

"ရေဆင်ကိုက်တာဆို ချောင်းထဲ၊ ချောင်းနားမှာ ဖြစ်မှာပေါ့ဆရာ၊ ခုရွှေမ
နဲ့ တောဆင်ကြီး သေနတ်က ကညင်တောင် အောက်မှာပါ ဆရာ"

"ကျွန်တော် ပြောတာက တောဆင်လည်း ပါတယ်ဆိုတော့"

"ဒါကတော့ မိတ်ရာသီပဲဆရာ၊ ရွှေမနောက် စောစောက ပြောသလို"

"အေး ... ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ခု ... နှစ်ကောင်စလုံး တစ်ခါတည်း လဲ
သေတယ်ဆိုတော့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ တော်တော်ဆန်းပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ခရိုင်မန်နေဂျာကြီးက ပြောသေးတယ်ဗျာ၊ နေပူထဲကလာပြီး ရေထဲ
ချက်ချင်း ဆင်းလိုက်လို့ ငွေတိုးသေတာတဲ့၊ ကျုပ်က ရေဆင် ..."

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ မန်နေဂျာကြီးပြောတဲ့ အပူလျှပ်ပြီး လေငန်းဖြတ်
သေတာက ရေထဲဆင်းမှပါ၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မြင်ဖူးတာပေါ့၊ အဲ

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှာ နေအေးမှဆင်ကို ရေချရမယ်၊ ချက်ချင်း မဆင်းစေဘဲ ဖြည်းဖြည်းချရမယ် ဆိုတာ ဥပဒေထုတ်ထားတာပဲ၊ ခုဟာက ရေနဲ့ အဝေးကြီးပါဆရာ၊ ချောင်းဖျားက ရေအိုင်တွေမှာ ဆင်းစိမ်လာတယ်လို့ ပြောရအောင်လည်း သည်ရာသီမှာ မြစ်ကလွဲလို့ ဘယ်ချောင်းမှာမှ ဆင် ဆင်းစိမ်နိုင်လောက်တဲ့အိုင် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ"

"အေးလေဗျာ အဲဒါကြောင့် စဉ်းစားရ ခက်တာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပြောရင်း လျှောက်လာကြရာ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာမှာပင် ဆင်နှစ်ကောင် သေနေသော ကညင်တောင်ခြေကို ရောက်လာကြသည်။

ဆင်နှစ်ကောင်မှာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် နှစ်လံခန့်သာ ကွာ၏။ ပြိုင်၍ သေနေကြသည်။

ဦးသန်းမောင်စိုးက ဆင်သေနှစ်ကောင်၏ အကွာအဝေးကို ပေတိုင်းရင်း ခေါင်းကုတ်နေ၏။ ဘာပြောရမှန်း၊ ဘာထင်ရမှန်းပင် မသိတော့။ ရေဆင် ဥပါဒါန်လည်း သူ့ခေါင်းထဲက ချက်ချင်း ထွက်ပျောက်သွား၏။ ယခု ဆင်နှစ်ကောင် သေနေကြသည်မှာ ရေနဲ့အဝေးကြီး။

မိမိဆင်ဝိုင်းမှ ဆင်မရွှေမိမှာ ဆင်စာအုပ်ပုံစံ (၃၁)တွင် အတိုင်းအထွာ အပြည့်အစုံ ရှိသဖြင့် အထူး တိုင်းထွာနေစရာ မလို။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာ ရှိမရှိသာ ကြည့်ရ၏။ သေလောက်သော ဒဏ်ရာကို မဆိုထားနှင့်။ သွေးစို့ သွေးယိုနေသော မှက်ကိုက်၊ မွှားကိုက်ဒဏ်ရာကိုပင် မမြင်မတွေ့ရ။ အားလုံးထပ်၍ ဝိုင်းရှာကြည့်ကြ၏။ အနည်းအပါး အရေခွံပွန်းရာ ပဲ့ရာက လွဲပြီး ဘာမှမတွေ့ရ။

ရှစ်ပေနီးပါးမြင့်သော ဧရာမ တောဆင်ကြီးကို အတိုင်းယူနေစဉ် ဆင်

ဆရာဝန် စောတယ်ရီ ရောက်လာ၏။

"တော်တော်တော့ ထူးဆန်းနေပြီ သူငယ်ချင်း၊ သည်တစ်ခါ တောဆင်ကြီး တစ်ကောင်ပါ အဆစ်ပါတယ်ဗျ"

"ပြောတယ်၊ ကိုယ်လည်း သိပ်အံ့ဩနေတယ် သူငယ်ချင်း၊ အဲဒါကြောင့် သွေးရော အသားတွေပါ ယူရအောင် ပစ္စည်းအပြည့်အစုံ ယူလာခဲ့တယ်၊ မယုံနိုင်စရာဘဲဗျ၊ ဒဏ်ရာဆိုလို့ ဘာမှ မတွေ့ဘူးဆို"

"ဟုတ်တယ်၊ မောင်ရင် ကြည့်ချင်ရှာကြည့်ဦး၊ သည်ကောင်ကြီးကို ဆွဲ လှန်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး၊ ကဲရွှေမိကို ဝိုင်းလှန်ပြီး ဆရာဝန်ပြကြည့်ပါဦး"

ဦးသန်းမောင်စိုး အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ရွှေမိကို ဝိုင်းလှန်ပြကြ၏။ ဘာ ဒဏ်ရာမှ မရှိပေ။

"သိပ်ထူးဆန်းနေတော့ ဆင်သေတွေကို မမြှုပ်ကြနဲ့ဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးပါ ခေါ်ပြချင်တယ်၊ ယန္တရားက ကားကြုံမှာပဲ၊ မောင်ရင် တို့ဆီက တစ်ယောက် လွှတ်ပေးပါလား"

ဆင်ဆရာဝန်ကလည်း အံ့ဩစွာဆို၏။

"ရပါတယ်၊ ဦးအောင်လုံ စီစဉ်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

"မောင်ရင်တို့ ဥပဒေတော့ ကိုယ်မသိဘူး၊ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး ရောက်တဲ့ အထိ မမြှုပ်ဘဲ ထားချင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ရတယ်မို့လား"

စောတယ်ရီရယ်က ဦးသန်းမောင်စိုးကို ထပ်မေး၏။

"မောင်ရင့်ဆန္ဒပါ ပါတယ်ဆို ရပါတယ်၊ သေနာကိစ္စဆိုရင် မောင်ရင် လည်း လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ညနေထိတော့ မပုပ်သေးပါဘူး။ ဪ ... ဒါနဲ့ အစွယ်တွေတော့ ဖြတ်ထားတယ်ဗျာ၊ ရပါတယ်နော်"

"ရပါတယ်၊ ဖြတ်ထားပါ၊ တွင်းလည်း အဆင်သင့် တူးထားကြပေါ့"

"ခင်ဗျား ထမင်းစားပြီးခဲ့ပြီလား"

"ဘယ်ကလာ"

"ကျွန်တော့်ဆီ လိုက်စားဗျာလား၊ ဆင်ခေါင်းကြီးနဲ့ ချောင်းခေါင်းဦးစီးတို့ က တာဝန်ယူကြဗျာ"ဟု ပြောပြီး သူတို့နှစ်ယောက် စခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။

ဆင်ဆရာဝန် ဦးစောတယ်ရီရယ် အခေါ် လွှတ်လိုက်သူနှင့် ခရိုင်ဆင် ဆရာဝန်ကြီးတို့ လမ်းတွင် လွဲသွားကြသည်။ သို့သော် ခရိုင်မန်နေဂျာကြီး ဦးအောင်ခင် ခေါ်လာ၍ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး ဦးကျော်မြင့်ပါ တစ်ပါတည်း ပါလာသည်။

ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်မို့ တမင်ကြည့်ရှုလေ့လာရန် သူတို့နှစ်ယောက် သည် နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ဝီလီဂျစ်နှင့် ရောက်လာကြ၏။

ဆင်သေနှစ်ကောင်ကိုကြည့်ပြီး ခရိုင်မန်နေဂျာကြီးနှင့် ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး ကလည်း မှတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ မချတတ် ဖြစ်ကြရသည်။

ဟိုမေးသည်မေး လျှောက်မေးကြရင်း လွန်ခဲ့သော နှစ်လသုံးလလောက် က ဤ ကညင်တောင်ကို ဆင်နှင့် ဖြတ်လာဖူးသူနှစ်ယောက် နတ်မှောက်ခံ ရ၍ သတိမေ့ဖူးကြသည်သို့ စကားရောက်သွားကြ၏။ ကညင်တောင်တော တန်းကို လှမ်းကြည့်ကာ လူကြီးနှစ်ယောက်မှာ ပို၍အံ့သြသွားကြသည်။ အဖြေကမူ ရှာမရကြသေး။

ကညင်တောင်ခြေ တစ်ဝိုက်ရှိ ဆင်ပိုင်းမှ ဆင်များအားလုံး ခရိုင်မန်နေဂျာ ညတွင်းချင်း နယ်ပြောင်းအမိန့်ထုတ်၏။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ကိုယ့်ဆင်

ကိုယ်ကောက်ကာ မြစ်ဝဘက် သပြေစခန်းသို့ ပြောင်းကြရမည်။ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဦးသန်းမောင်စိုးကလွဲပြီး လုံကိုင်၊ နောက်လိုက်၊ ဦးစီး၊ ဆင်ခေါင်း၊ ဆင်အုပ် အားလုံး သပြေသို့ရွှေ့ကြရသည်။ ကညင်စခန်း ရှိ သစ်ကွက်များမှ သစ်လုံးများကို ယန္တရားဘက်နှင့် အရပ်က ကျွဲဆွဲများနှင့် ဆွဲထုတ်ရန် ခရိုင်မန်နေဂျာနှင့် ဦးသန်းမောင်စိုးတို့က စီမံချက် ချက်ချင်း လုပ်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်လုပ်သားများအားလုံး ပြောင်းသွားကြ သော်လည်း မန်နေဂျာနှင့် ရုံးအဖွဲ့မှာ ကညင်စခန်း၌ပင် ကျန်နေကြရ၏။

ဆင်သမားတွေ နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းသွားကြသဖြင့် အနီးအနား ဝန်းကျင်က လူများ အထိတ်အလန့် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ကညင်တောင်နား တွင် ဆင်တွေကို သဘက်သတ်သည်။ ဆင်သေမြှုပ်ထားတာတွေကို သဘက်သရဲတွေက ညညဖော်စား နေကြသည်။ ကညင်ချောင်းဘေး ဆင် မြှုပ်ထားရာနားတွင် သရဲသဘက်ကြီးများသည် နားရွက်တစ်ဖက်ကိုခင်း၊ နားရွက်တစ်ဖက်ကို ခြုံကာ အိပ်နေကြသည်။ ဆင်သေတွေကုန်လျှင် ရွာမှ သစ်ဆွဲကျွဲတွေကို ဝင်စားလိမ့်မည်။ ညက ယန္တရားစခန်းထဲ သရဲသဘက် တွေဝင်လို့ စသည်စသည်နှင့် ကောလာဟလတွေ ဖြစ်ကာ ရွာသူရွာသား တွေမှာ အကြီးအကျယ် ချောက်ချားနေကြသည်။ ကညင်တောင်နားဘက် မည်သူမျှ ထင်းခွေ၊ ဟင်းရွက်ခူး မသွားရဲတော့။ သစ်လုပ်ငန်းကို စီမံနေရ သော မန်နေဂျာတွေမှာ ထိုကောလာဟလများကို ဖြေရှင်း နေကြရသည်က လည်း အလုပ်တစ်ခု။

သည်လိုနှင့် ဆင်လုပ်သားတွေ ပြောင်းသွားကြပြီး သုံးရက်အကြာတွင် တောင်ပေါ်ရွာက ဦးပေါ်ထန် ဆိုသူ မုဆိုးအိုကြီး တစ်ယောက် ဦးအောင်ခင် နှင့် ဦးသန်းမောင်စိုးတို့ မန်နေဂျာ ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။

အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ကြသောအခါ ပြောင်းသွားကြသော ဆင်

လုပ်သားများထဲတွင် ဆင်းမြီးဆွဲ လုံကိုင်လုပ်နေသော သူ့မြေးအာကာဆိုသူ လူငယ်တစ်ယောက်ရှိ၍ တောင်ပေါ်က ဆင်းလာသည်ဟု အဘိုးကြီးက ပြော၏။ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကြသော သူတို့သတင်းကို ကြား၍ သူ့ မြေးသံယောဇဉ်နှင့် လာသည်ဟုဆို၏။ သို့သော် သူ့မြေးကား ပြောင်းသွား သည့်အထဲ ပါသွားလေပြီ။

အဘိုးကြီးက ယခုကဲ့သို့ ပြောင်းသွားကြတာ ကောင်းသည်။ သို့မဟုတ် လျှင် ဆင်တင်မက ကညင်တောင်ကုန်းကို သွားလျှင် လူတွေပါ သေ လိမ့်မည်ဟု ပြော၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘရယ်"ဟု မန်နေဂျာကြီးက မေး၏။

"အဲသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဆင်ပစ်မြွေပင်ရှိတယ် ပြောတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ ကျုပ် ဆင်သေတဲ့အကြောင်း ကြားကတည်းက မြေးလေး ကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ၊ ခု အဲသည် တောင်ကုန်းကြောကို ကျုပ်ဟို ဘက်တောင်ကုန်း သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးပေါ်က တက်ကြည့်ခဲ့ပြီ၊ အဲသည် တောင်ကုန်းမှာ ဆင်ပစ်မြွေပင် မုချရှိမယ့် အရိပ်လက္ခဏာ မြင်ရတယ်"

အဘိုးကြီးစကားကို မန်နေဂျာနှစ်ယောက်နှင့် ရုံးအဖွဲ့သားများဆင် ဆရာဝန်များပင် အံ့သြသွားကြသည်။

"ဘယ်လို ဆင်ပစ်မြွေပင်လဲ၊ ကျွန်တော်တော့ လုံးဝမကြာဖူးဘူး၊ ပြော စမ်းပါဦး အဘရယ်"

"သည်လိုလေ ဝန်ထောက်မင်း၊ ဆင်ပစ်မြွေပင်ဆိုတာ အဆိပ်သိပ်ပြင်း တယ်၊ အပွင့်ပွင့်တဲ့ အခါမှာတောင် အဲသည်အပင်အောက်က လူဝင်သွားရင် တဖြည်းဖြည်း မူးမေ့သွားတတ်တယ်၊ ဝန်ထောက်မင်းတို့ မြွေစိမ်းမြီးခြောက် ဆိုတာတော့ မြင်ဖူးကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"အမြီးတစ်ပိုင်း ခြောက်နေတဲ့ မြွေမျိုးပြောတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ပါတယ်"

"မြင်ဖူးပါတယ်၊ အဆိပ် သိပ်ပြင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်"

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့ ခု ဆင်ပစ်မြွေဆိုတာက အဲသည့် မြွေစိမ်းမြီးခြောက်ထက် ဆယ်ပြန်လောက် အဆိပ်ပိုပြင်းပါတယ်၊ ဆင်ပစ်မြွေသီးဟာ လုံးလုံးရှည်ရှည်ပါ၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်၊ တစ်တောင်ကျော်လောက် ရှည်ပါတယ်၊ ခေါင်းက နှစ်ဖက်ပါတယ်၊

အမြီးဘက်ရယ်လို့ မရှိဘူး ...

"အံ့ဩစရာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗြုန်းခနဲ ကြည့်ရင်တော့ ခေါင်းနှစ်လုံးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကိုက်တဲ့ အဆိပ်ရှိတဲ့ဘက်က အသီးရဲ့ အညှာဖြစ်တဲ့ခေါင်းပဲ"

အဘိုးကြီးက ဝါးမြစ်ဆေးတံထဲ ဆေးတစ်ဆုံထည့်ပြီး သူ့အိတ်ထဲက မီးခတ်ကျောက်နှင့် မီးခတ်၍ ညှိသောက်သည်။

သည်ခေတ်တွင် မီးခတ်ကျောက်နှင့် ဆေးတံမီးညှိသော အဘိုးကြီးကို အားလုံးက အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

"ကဲ ... အဘ ဆင်ပစ်မြွေပင်အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး"

"အိမ်း ပြောတာပဲ၊ ဆင်ပစ်မြွေပင်က အသီးဟာ တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာတော့ ရှည်လာတာပေါ့၊ လေတိုက်တော့ ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်း လှုပ်နေတယ်၊ သည်အချိန်မှာ ဆင်သာမဟုတ်ပါဘူး၊ အသက်ရှိတဲ့ ဘယ်အကောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့အပင်အောက် ဝင်လာမိရင် အဆိပ်သီးတွေ ကြွေကျတာပဲ၊ အညှာက ကျွတ်ထွက်လာတဲ့ ခေါင်းပိုင်းမှာ အစွယ်လိုအချွန်နဲ့ အဆိပ်စေးပါလာတယ်၊ အသက်ရှိတဲ့ အကောင်တွေ မှန်သမျှအဲသည် ခေါင်းပိုင်းနဲ့ စူးမိ

ပြီး အဆိပ်စေး ဝင်သွားရင် ကွမ်းတစ်ယာ ညက်လောက်ကြာရင် သေတာပါပဲ။"

"ဆင်တွေ အပင်အောက်ကို ဝင်လာရင် သည်လိုပဲ ကြွေကျတယ် ဆိုပါတော့။"

လပိုင်းအတွင်း သူ့စခန်းမှ ဆင်နှစ်ကောင်နှင့် တောဆင်ရိုင်းတစ်ကောင် သေထားသည်ကို အဖြေရှာမရသော ဦးသန်းမောင်စိုးက မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆင်ပစ်မြွေသီးဟာ အဲလိုပဲ စူးတတ်ပါတယ်၊ သည်ရာသီဆို တောတောင်မှာ လေကလည်း ပြင်းစအချိန်၊ ဆင်ပစ်မြွေသီး တွေကလည်း ရင့်တဲ့ကြွေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ဆင်ပစ်မြွေပင်အောက် ဝင်မိတဲ့ အကောင်တိုင်းကို စူးမှာပဲ၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကဆို ဆင်ရော ဆင်ဦးစီးတွေရော သေဖူးတာပေါ့၊ အစက အင်္ဂလိပ်တွေ မယုံဘူး၊ နောက် သူတို့ကိုယ်တိုင် ဆင်ပစ်မြွေပင် သွားရှာကြရင်း အင်္ဂလိပ်ဝန်ထောက် တစ်ယောက်ကိုယ်ပေါ် ဆင်ပစ်မြွေသီးတွေ ကြွေကျလာပြီး စူးတော့မှ နောက်လူတွေပါ ယုံသွားကြတယ်၊ အလောင်းတောင် မကောက်ဝံ့ဘဲ ပြေးကြတော့တာပဲတဲ့။"

အဘိုးကြီးက မောသွားသလို ဆေးတံဖွာနေပြန်၏။

"အဲသည် အသီးတွေဟာ တောတောင်ထဲ လျှောက်သွားနေပြီး တခြားနေရာမှာ လူတွေ ဆင်တွေကို တွေ့ရင်လည်း မြွေတွေလိုပဲ အန္တရာယ်ပြုမှာပေါ့နော် အဘ။"

အဘိုးကြီးက ခေါင်းယမ်းပြီးမှ စကားဆက်၏။

"ဆင်ပစ်မြွေသီးဟာ ကြွေကျပြီး မြေပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ တစ်ကောင်ကောင် ကိုယ်ပေါ်ကျရင် သူတို့ အစူးခံရတဲ့အကောင် သေ

တာပဲ။ ဆင်ပစ်မြွေသီးဟာ တခြား ကိုယ်သေးတဲ့အကောင်တွေပေါ် ကြွေကျ ပေမဲ့ တည့်တည့်ကျခဲတယ်။ သူတို့က လေအားနဲ့ ကျတာကိုး။ ဆင်က အကောင်ကြီးတော့ မလွဲဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ဆင်တွေ အများကြီး အစူးခံရလို့ ဆင်ပစ်မြွေပင်လို့ ခေါ်ကြတာ။ အဲသည်အသီးမှည့်တဲ့ သည် ရာသီမှာ တောတောင်ထဲသွားတဲ့ အဘတို့မုဆိုးတွေ သိပ်သတိထားသွားရ တာပဲ။ ဆင်ပစ်မြွေပင်ရှိတဲ့ အပင်နားမဝင်မိဖို့ကို အမြဲသတိထား ကြည့်သွား ရတယ်။ လေတိုက်တဲ့အခါ ရဲ့ရဲ့ရဲ့ရဲ့ မြည်သံကြားရသလို အသီးတွေတွဲလဲနဲ့ ယိမ်းလှုပ်နေကြတာ ကိုလည်းမြင်ရတယ်။ အသီးကြွေပြီးတဲ့ မိုးတွင်းရောက် ရင်တော့ ကြောက်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အသီးမှည့်ချိန်၊ ကြွေချိန်တစ်ချိန်ပါ ပဲ။ အဘတို့ တောတောင်ထဲမှာ သွားရင်းလာရင်း ဆင်ပစ်မြွေပင်တွေ တွေ့ ရင်တော့ အသေးလေးတွေဆို ဆွဲနှုတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ။ အပင်ကြီးတွေ တွေ့ရင် လည်း ခုတ်လှဲပေါ့ဗျာ။ ဒါမှ အန္တရာယ်ရှင်းမှာကိုး။ သည်ဆင်ပစ် မြွေပင်က အထူးသဖြင့် လူနားရွာနား ထားကောင်းတဲ့ အပင်တွေမှ မဟုတ်တာ။"

"ဟုတ်ကဲ့အဘ စောစောက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆင်တွေသေတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဆင်ပစ်မြွေပင် မုချရှိမယ်လို့ အဘပြောတာလေ။"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ။ စောစောက အဘကြည့်ခဲ့ပါပြီ ဝန်ထောက်မင်းရယ်။ ဝန်ထောက်မင်းတို့ ဆင်တွေသေတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ် ဆင်ပစ်မြွေပင် ရှိ တယ်။"

အဘိုးကြီးက အခိုင်အမာဆိုသည်။

"အဘ အဲသည် ဆင်ပစ်မြွေပင်ကို သိတယ်နော်"

"သိတာပေါ့ ဝန်ထောက်ကြီး။"

"အဲသည်တော့ ခုကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ကြားပြီးတဲ့ အတိုင်းပဲ ခုဆို ဆင်ပိုင်းတောင် ပြောင်းပစ်လိုက်ရပြီ။ နောက်ထပ် သည်

ကြိုးဝိုင်းအတွင်း သစ်ထုတ်လုပ်ဖို့ ဆိုတာလည်း အိပ်မက်တောင် မမက်ရဲဘူး ဆိုသလို ဖြစ်နေကြပြီ"

ခရိုင်မန်နေဂျာက အဘိုးကြီးမျက်နှာကို အားကိုးတကြီးနှင့် ကြည့်ပြော၏။

"ခက်တာပ ဝန်ထောက်မင်း၊ အကောင်းဆုံးက အသီးကြွေပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ဆင်ပစ်မြွေပင်တွေကို ရှာပြီး ခုတ်ပစ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အဘကို ကျွန်တော်တို့တစ်ခု အကူအညီ တောင်းပါရစေ၊ အဲသည် ဆင်ပစ်မြွေပင်တွေ အသီးကြွေပြီးချိန်ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ဆီ အဘ တစ်ခေါက်ကြွခဲ့ပါ၊ အဲသည်အပင်တွေကို လိုက်ပြပေးပါ၊ ကျွန်တော် တို့ဌာနက ခုတ်ပျံ့မယ်၊ အဘကိုလည်း နေ့စားလခ ပေးပျံ့မယ်၊ အဘသာ အသီးကြွေပြီးချိန်ကို ဆက်ဆက်ကြွခဲ့ပါ"

"အဘ မြေးလေးကလည်း ဝန်ထောက်ကြီးတို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတော့ လာရမှာပ၊ လာပျံ့မယ်"

အဘိုးကြီး ခရိုင်မန်နေဂျာကို ချက်ချင်း ကတိပေး၏။

"ကောင်းပြီ ကျေးဇူးပါပဲ အဘ"

ဦးသန်းမောင်စိုးလည်း ကညင်တောင်ကြီးကို မျှော်ငေးကြည့်ရင်းက ဆင်ပစ်မြွေတွေကြွေပြီး မိုးရာသီ အမြန်ရောက်ဖို့ကိုသာ တွေးတော စိတ်စောနေတော့သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း။

ဆင်သေကို ပြန်လည်တွေ့ပုံက

ဦးငအိုက်၏ ဆင်ဝိုင်းမှ ဤဆင်ကြီးတာတီး တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ သေတော့မည် ဆိုသည်ကိုတော့ ဆင်သမားတိုင်းက သိသည်။ သို့သော် ထိုဆင်ကြီး သေသောအခါ ထိုကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးကို မြင်ရတွေ့ကြရလိမ့်မည်ဟု ကား မည်သည့်ဆင်သမားများကမျှ မထင်ခဲ့ကြပေ။

ဤသစ်တော ကြိုးဝိုင်းရှိ သစ်ယာကောက်စခန်းတွင် ဦးငအိုက်၏ ဆင်ဝိုင်းမှာ ဘုံဘေးဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီအတွက် အားအထားရဆုံး ပုဂ္ဂလိကပိုင် ဆင်ဝိုင်းဖြစ်သည်။ ဆင်အကြီးသေး အထီးအမ ရှစ်ကောင်ခန့်ရှိသဖြင့် ဆင်ဝိုင်းကြီးလည်းဖြစ်၏။ ဆင်တွေမှာလည်း "ဆင်ဆိုမှဆင်"ဟု အများက ချီးမွမ်းခြင်း ခံထားရသော တိုင်းကျော် (စွယ်ပြောင်ကြီး)၊ မိုးလုံး(ဟိုင်းဆင်ကြီး)၊ ငွေတိုးမ (ဟိုင်းဆင်မကြီး)၊ တာတီးကြီး (ခြင်္သေ့ထိုင်)တို့မှာ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် သစ်ဆွဲမလား။ တောင်စောင်းတောင်စောက်တွင် သစ်ဆွဲမလား။ မိုးကြီးရေထန် တောင်ကျရေတွေ ဒလဟောသွန်နေသော ချောင်းထဲတွင် သစ်ရေလိုက်ဦးမလား အဘက်ဘက်က ရသော ဆင်ကြီးသုံးလေးကောင်က ထိုဆင်ဝိုင်းကို ထိန်းထားသည်။

ဆင်ဦးစီးများမှာလည်း ငယ်မွေးခြံပေါက် မလောက်လေးမလောက်စား (၁၂)နှစ်၊ (၁၃)နှစ်သား ကတည်းကပင် လှံကိုင်ပဲ့ချိတ်ဘဝကပင် ဆင်နောက်လိုက်လာ ကြသူတွေမို့ တော်တော်တန်တန် မုန်ယိုဆင်များကိုပင် အလုပ်အကိုင် မပျက်ရအောင် နိုင်နိုင်နင်းနင်း စီးနိုင်၊ ခိုင်းနိုင်ကြသူတွေ

ချည်းပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘုံဘေဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီပိုင် ဆင်များထဲမှ မုန်ရိပ် ကျနေသော ဆင်များကိုပင် အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ခိုင်းကြရတော့မည်ဆိုလျှင် ဦးငအိုက် ဆင်ဝိုင်းမှ တိုင်းကျော်၊ မိုးလုံး၊ တာတီးတို့ကို စီးရထိန်းရသော ထွန်းရ၊ အိုက်လော၊ ထော်ကြီး စသည်တို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီ လာခေါ်ကြရစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကူးလူးဆက်ဆံမှု ရှိကြသဖြင့်လည်း ဤနေ့တွင် ဦးငအိုက်ဆင်ဝိုင်းမှ တာတီးဆိုသော ဆင်နာကြီးကို ကုမ္ပဏီလခစား ဆင်ဆရာဝန်ကြီး မစ္စတာမတ္တ ရနားက လာကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ထော်ကြီး၊ မင်း ဆင်သခင်ကြီးကို ပြလိုက်ပါဦး"

သူ့ဆင်ပိုင်ကြီး ဦးငအိုက် ပြောသည့်အတိုင်း ဆင်နာကြီးတာတီးကို ဆင်ဆရာဝန်အား ပြရသည်။ သွားခိုင်းသဖြင့် သွားပြရ၏။

တာတီး၏ ခြေလှမ်းတွေကို မစ္စတာမတ္တရနား အိန္ဒိယသားကြီးက စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာကြည့်သည်။ ကုမ္ပဏီ၏ လုပ်သက်အရင့်ဆုံးနှင့် တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဘွဲ့ရ ဆင်ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။

တာတီး၏ ခြေလှမ်းမှာ ရှေ့ခြေကို နောက်ခြေက တစ်လှမ်းမှ မကျော်တော့။ ကျန်းမာသော ဆင်များဆိုလျှင် ရှေ့ခြေကို နောက်ခြေကျော်စမြဲ။

"သခင်ကြီးတို့ အရင် သွတ်နာကို ခွဲပေးသွားတာ ဒီတင်ပဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ် သခင်"

"သွတ်နာလည်း ခွဲပေးထားခဲ့ပြီးပဲ၊ မသက်သာဘူးလား"

"မှန်ပါ၊ မသက်သာဘူး သခင်ကြီး။ သွတ်နာက သွတ်ပြေးဖြစ်နေတော့ ထိုနေရာ ပေါ်လိုက် ဒီနေရာ ပေါ်လိုက်နဲ့ ပျောက်ကို မပျောက်နိုင်ပါ"

ဦးငအိုက် ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဆင်များတွင်အများဆုံး ဖြစ်တတ်သော ရောဂါမှာ "သွတ်နာ"ပင် ဖြစ်သည်။ ဆင်ဝမ်းဗိုက်အောက်နှင့် ဆင်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အုန်းသီးပမာဏ အကျိတ်ပေါ်ပြီး ရောင်ရမ်းလာခြင်းမျိုးကို ခေါ်သည်။

ထိုသွတ်နာများကို ၁။ သွတ်ပြေး ၂။ သွတ်ကျောက်ပျဉ် ၃။ ရေသွတ် ဟူ၍ သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားပြီး ဆင်သမားများက ခေါ်ကြ၏။ သွတ်ပြေးရောဂါ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အပူလွန်ကဲခြင်း၊ သွေးလေမမျှတခြင်း၊ လင့်လမ်းကြောင်းများ ပိတ်ဆို့ခြင်း၊ နှလုံးရောဂါ ရှိခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဖြစ်တတ်သော အရပ်ဌာနများမှာ မေးအောက်၊ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်၊ ရင်ပုံနှင့် ဂွမ်းပုံမှသည် ခူးဆစ်အောက် ခြေထောက်တို့တွင် ဖြစ်တတ်သည်။ "ဂွမ်းပုံ"ဆိုသည်မှာ ခြေသည်း၊ လက်သည်းနားတွင် အိကျနေသော ခြေခုံလက်ခုံ တစ်ဝိုက်ကိုခေါ်သည်။

သွတ်ပြေး၏ ထူးခြားချက်မှာ အုန်းသီးပမာဏခန့် ဖူးရောင်လာသည့် အနာလုံးသည် ဆင်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရွေ့လျားပြေးသွား နေလေ့ရှိသည်။ ယနေ့ မနက်၌ ရင်ပုံလက်ပြင်တို့တွင် တွေ့ရသော သွတ်လုံးသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ချက်အောက်ကို ရောက်ချင်က ရောက်နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကုသရခက်သည်ကို ဆင်ဆရာဝန် မတ္တရနားက သိပြီးသား ဖြစ်၏။

"ဘာလို့ လာမခေါ်လဲဗျာ၊ သခင်ကြီးတို့ ခွဲစိတ်ကုသ ပေးမှာပေါ့"

"အရင်တစ်ခါတုန်းကပင် သခင်ကြီးတို့က ပုန်းထားလိုက်ဆိုလို့ ဆင်ဝိုင်းနဲ့ခွဲပြီး ဒီနေရာမှာ ပုန်းထားတာပါ။ သခင်ကြီးတို့ စခန်းနဲ့ တော်တော်လှမ်းတော့ အားနာလို့ လာမခေါ်မိဘူး"

ပုန်းထားသည် ဆိုသည်မှာ အခြားဆင်များနှင့် ခွဲ၍ထားခြင်းကို ဆိုလို

ပါသည်။

"ဟာ ... မောင်မင်းတို့ အဲဒါခက်တာပေါ့။ အားနာစရာ မဟုတ်တာ အားနာကြတာကိုး။ အချိန်မရွေး အခါမရွေး လာခေါ်ကြပါလို့ ကျုပ် အတန်တန် မောင်မင်းတို့ကို မှာထားခဲ့တာပဲ။ ခုအားနာလို့ ခိုင်းဆင်ကောင်း ကြီးတစ်ကောင် ဆုံးရှုံးရတော့မယ်။ ဒါတွေ မောင်မင်းတို့ မတွေ့မိဘူးလား"

ဦးငအိုက်နှင့် ဦးစီးထော်ကြီးတို့မှာ ဘာမှ ပြန်မပြောဝံ့ကြတော့။

မစ္စတာ မတ္တရနားသည် သွတ်အိမ်နှင့် အုပ်ထားသော ပြဒါးတိုင်ကို တာတီး၏ ဒွါရပေါက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။ သွတ်အိတ်အရင်းတွင် ချည်ထားသော ကြိုးစကိုကိုင်ကာ ဆင်ကို အပူတိုင်းကြည့်သည်။

ဆင်တာတီးကြီးမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်ကိုမှီကာ ငိုနေသည်။

ဆင်များ ရောဂါတစ်ခုခု အသည်းအသန် ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် သစ်ပင်တောင်ကမ်းပါးယံများကို မှီနေတတ်သည်မှာလည်းပင်။

လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ပြီး မတ္တရနားက တာတီးဒွါရပေါက်ထဲ ထိုးထည့်ထားသော ပြဒါးတိုင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

"အပူဒီဂရီ တစ်ရာကျော်တယ်။ ဘာဆေးတွေ တိုက်ထား ကျွေးထားသေးလဲ"

တာတီး၏ ဦးစီးဖြစ်သူ ထော်ကြီးက "ဆင်ကြံပင်၊ ဝေါက်မယ်၊ ဝံအူတွေနဲ့ ဆား မန်ကျည်းမှည့်တွေ ကျွေးထားပါတယ် သခင်"ဟု ဖြေသည်။

"စပါးကော မောင်မင်း"

"စပါးလည်း ကျွေးပါတယ် သခင်"

"ခု သခင်ကြီး ဆေးထိုးပေးခဲ့မယ်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်"

မတ္တရနားက သူ့လက်ကြားထဲ အပ်ညှပ်ကာ တာတီး၏ တင်ပါးကို တစ်ချက် ရိုက်လိုက်၏။ အပ်ကြီးက ဆင့်တင်ပါးတွင် စိုက်နေသည်။ ပြီးမှဆေးပိုက်ကို ထိုးထားသောအပ်နှင့် ဆက်၍ ဆေးသွင်း၏။

တာတီးမှာ နားရွက်မခတ်၊ အမြီးလည်း မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေ၏။ ဤသည်က ပင် နာမကျန်းရှိလှသော လက္ခဏာပင်။ ဆင်များကျန်းမာလျှင် နားရွက်တဖျပ်ဖျပ်။ နှာမောင်း တလှုပ်လှုပ်၊ ခြေလက်စသည်တို့ အငြိမ်မနေဘဲ အမြဲလှုပ်ရှားနေတတ်သည်။

"ခုဒ္ဒိမှာ ပုန်းထားတာ ဆင်ဝိုင်းနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးလဲ"

"သုံးလေးမိုင်လောက် ဝေးပါတယ် သခင်"

"အေး ... ကောင်းတယ် "

သူတို့မှာ ပုဂ္ဂလိက ဆင်ဝိုင်းဖြစ်သဖြင့် ဆင်နာရုံဟုတော့ သီးသီးသန့်သန့်မရှိ၊ စနစ်မကျ။ အကယ်၍ ကုမ္ပဏီပိုင် ဆင်တစ်ကောင်ကောင်သာ ဆိုလျှင် ဆင်နာရုံ (ဆင်ဆေးရုံ)သို့ ပို့ထားရပေမည်။

ဆင်ဆရာဝန် မတ္တရနားက တာတီးကြီးကို သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်ရန် သစ်ပင်သို့မဟုတ် တောင်ကမ်းပါးယံ တစ်ခုခုမှာ မှေးထားပေးပါဟု မှာသွားသည်။

ဆင်မှာ အတ္တဘော ကြီးမားသော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သဖြင့် လဲလျှင်ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ သေဖို့သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမှီတစ်ခုခုနှင့် မှေးထားခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။

ဦးစီး ထော်ကြီးနှင့်တကွ ဆင်သမား သုံးလေးယောက်သည် တာတီးကို တောင်ကမ်းပါးယံ တစ်ခုခုဘေးတွင် အစာရေစာ ခုတ်ကျွေးကာ ထားပစ်ခဲ့ကြ၏။

ဆင်ဆရာဝန် မတ္တရနား လာကြည့်သွားပြီး နေ့ပင်မကူး ညသန်းခေါင် လောက်တွင် "ပုန်း"ခနဲ အသံကြီးတစ်ခုနှင့် ဆင်အော်သံ တစ်ခုကို တာတီး ရှိရာ ဆင်ပုန်းစခန်းဘက်မှ ကြားကြရသည်။ တာတီးသေပြီဟု အားလုံးသိ လိုက်ကြ၏။

အလုပ်ကောင်းသော ရှစ်ပေ၊ ကိုးပေ ဆင်ကြီးတစ်ကောင် ဆုံးရှုံးသွားရ သည့်အတွက် ဆင်ပိုင်ရှင် ဦးငအိုက်မှာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားသည်။ တာတီးနှင့် ငယ်စဉ်ကပင် လည်ပင်းဖက် ကြီးလာကြသော တာတီးဦးစီး ထော်ကြီးက ဆင်စခန်းတွင် ဟီးချင့်သည်။ တခြား ဆင်သမားတွေက ပိုင်းဝန်း ဖျောင်းဖျောင်းကြရ၏။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ တာတီးကို မြေမြှုပ်ရန် ဦးငအိုက်နှင့် ဆင်သမား လေးငါးယောက်က ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား ကိုယ်စီယူပြီး ဆင်ပုန်းစခန်းသို့ လာကြသည်။ သူတို့ ထင်သလိုပင် တာတီးကြီးသည် မြေပြင်၌ တစောင်းစ လဲနေ၏။ သေတော့ မသေသေး။ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေ၏။ အော်လည်း မ အော်နိုင်တော့။ တာတီးကိုကြည့်ကာ ဦးငအိုက်နှင့် ထော်ကြီးတို့မှာ မျက်ရည် မဆယ်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။

တာတီး၏ အသက်မှာ ယခုမှ လေးဆယ်ကျော်ရုံ ရှိသေးသည်။ သစ်ဆွဲ ခိုင်း၍ ကောင်းတုန်း။ သခင်ပိုင်ရှင်ကို ငွေရှာပေး၍ ကောင်းတုန်းပင် ရှိသေး သည်။

တာတီးမှာ ငယ်မွေးခြံပေါက်မဟုတ်။ ကျုံးဆင်အရိုင်းကို ပဲ့ပြင်ဆုံးမ သွန်သင်ယူလာခဲ့ရသော တောဆင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငယ်မွေးခြံပေါက် တိုင်းကျော်၊ မိုးလုံးတို့ထက် လိမ္မာယဉ်ပါးသော ဆင်ဖြစ်၏။ စောရဲမောင်တို့ သောင်ဆရာဆီမှ ဦးငအိုက် တာတီးကို ဝယ်ယူလိုက်စဉ်က (၁၆)နှစ်သား

ခန့်ဟု ခန့်မှန်းကြသည်။ မှိုန်းသင်၊ အလုပ်သင်၊ ဝန်တင်ဆင် အလုပ်ကို စ
ခိုင်းကတည်းက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ခဲ့သည်။ ဦးငအိုက်မိန်းမ မယ်
ရင်ကပင် အံ့သြပြီး "ဒါမှငါ့သားကြီး"ဟု အမွှန်းတင် ယူရလောက်အောင်
လူနှင့်ယဉ်ပါးသောဆင် ဖြစ်သည်။

ဦးစီးသခင် ထော်ကြီး၏ ဆေးတံ၊ မီးခြစ် စသည်တို့ကိုလည်း ကောက်ပေး
ဖော်ပေးရ၏။ "တာတီး ရေတစ်အိုး သွားဆွဲစမ်းကွာ၊ ဖေ့သား လမ်းမှာ ရေ
မဖိတ်စေနဲ့ကွာနော်" ပြောလိုက်လျှင် ရေအိုးကို နှာမောင်းနှင့် ရစ်ပတ်ချီမ၍
စမ်းထဲ ဆင်းသွားတတ်သည်။ ပြန်တက်လာလျှင်လည်း ရေအိုး မလှုပ်
အောင် နှာမောင်းနှင့် ရစ်ပတ်မချီလာတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထော်ကြီး
မှာ ယခု မျက်ရည်မဆယ်နိုင် ဖြစ်နေ၏။

"ထော်ကြီး ငါတို့ကျင်းတော့ တူးထားကြမှ ထင်တယ်။ သေမှာက ..."

"ကျုပ် ... ကျုပ် တာတီး မသေနိုင်သေးပါဘူး ကိုထွန်းရရာ ... တာတီး မ
သေသေးဘဲနဲ့ ခင်ဗျားတို့က တာတီးကို အရှင်မြေမြှုပ်ကြတော့မလို့လား
ဟီး ... ဟီး"

ဦးစီးတိုင်းသည် မိမိ၏ဆင်အပေါ် သားမယား မိသားစုတို့ကဲ့သို့
သံယောဇဉ် ထားတတ်ကြသည်ကို ကိုယ်ချင်းစာမိသော မိုးလုံးဦးစီးထွန်းရ
က ဦးငအိုက်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။

ဦးငအိုက် မျက်နှာမှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်။

"ထွန်းရရာ ... သူ့ဦးစီး ထော်ကြီး သဘောအတိုင်းသာ တာတီးကို စီမံကြ
ပါ။ ငါပြန်မယ်၊ တာ ... တာတီးအဖြစ်ကို ငါ ... ငါလည်း မကြည့်ရက်တော့
ပါဘူး"

ဆင်သမား သုံးလေးယောက်မှာ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြားတွေကို မြေပေါ်

ပစ်ချကာ ထော်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ငိုသွားကိုင်၊ ငေးသူကငေးနှင့် စိတ်ပျက် လက်ပျက် ထိုင်နေကြရ၏။

ထော်ကြီးကမူ တာတီးကို အော်ခေါ်လိုက်၊ နှာမောင်းကို ပွတ်လိုက်၊ နားရွက်ကို ဆွဲလိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရှာ၏။

ထော်ကြီးကလွဲလျှင် ဆင်သမား သုံးလေးယောက်သည် စခန်းကိုပြန်ပြီး ထမင်းစားကြသည်။ ထော်ကြီးကိုမူ ဆွဲခေါ်၍လည်း မရ၊ သူတို့ပြန်လာ တော့ နေမွန်းတိမ်းစ ပြုနေပြီ၊ ထော်ကြီးအတွက် ယူလာသော ထမင်းထုပ် ကို ပေးကြ၏။ ထော်ကြီးက မစား။ သူ့ဆင်နားကလည်း မခွာ။

နေလုံးနီနီသည် အရွက်ခြွေသွားသော သစ်ရိုင်းပင်များပေါ် ချိတ်နေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် တာတီးလည်း အသက်ထွက်သွားသည်။

ထော်ကြီး၏ အော်ငိုလိုက်သံမှာ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ပဲ့တင်ထပ် သွား၏။

"ကိုကြီးထွန်းရ၊ မိုးပဲ ချုပ်တော့မှာ။ ခုစပြီး ကျင်းတူးကြဦး မလို့လား။ မနက်ဖြန်မှ ကျင်းတူးမြှုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား"

"အေးကွ၊ ထော်ကြီးကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး။ တာတီးကို မနက်ဖြန်မှ မြှုပ်ကြရင်ကော"

"ညကျရင် တောခွေး၊ ခွေးအတွေက ကျုပ် ... ကျုပ် တာတီးကို လာကိုက် စားကြရင်ရော"

ထွန်းရက စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်မချ၏။

သူတို့၏ သဘောမှာ တာတီး၏ အသားများကို တောခွေး၊ ခွေးအတွေ လာ စားသွား၍ အရိုးချည်းကျန်လျှင် အမြှုပ်ရပင် သက်သာဦးမည်။ ထိုခေတ်က ဆင်ရိုး ဆင်စွယ်တို့မှာ ဈေးလည်း လားလားလောက်လောက် မရှိရာ တာ

တီးဆီက အစွယ်ကိုယူရန် ဦးငအိုက်ကိုယ်တိုင်က စိတ်မဝင်စား။ ယူလျှင်လည်း သူ့ဦးစီး ထော်ကြီးက အလွမ်းပြ အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းပေလိမ့်မည်။

တာတီးတို့လို ရှစ်ပေကျော် ကိုးပေနီးပါး ဆင်သေကြီးတစ်ကောင်ကို မြှုပ်ရန် မြေကျင်း တူးကြရမည်မှာ အမှန်က လွယ်သောကိစ္စမဟုတ်။ လူလေးငါးယောက် တစ်နေ့လုံး တူးကြရမည်။ ဒါတောင် တောင်ကမ်းပါးယံမှာ ဖြစ်သဖြင့် အပေါ်က မြေတွေကို မြှုပ်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ဤဆင်မှာ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆင်မို့သာ တော်ပေသေးသည်။ ကုမ္ပဏီပိုင် ဆင်သာဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ ဇီဇာချဲ့တတ်သော ထုံးစံအတိုင်း ပထမဦးဆုံး ဆင်သေကိုယ်မှ ရောဂါပိုးမွှားများ တခြားလူနှင့် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များကို မကူးစက်အောင်ဟု မီးရှို့ပိုးသတ်ရမည်။ ထို့နောက်မှ မြေမြှုပ်ရန်ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို သတိရသော ငထီက ...

"ကိုကြီးထော်၊ ကျွန်တော်တို့ တာတီးကြီးကို အင်္ဂလိပ်တွေ လုပ်သလို လောလာဆယ် မီးနဲ့ စတိသဂြိုဟ်ခဲ့ကြမယ်။ မနက်မှ မြေမြှုပ်ကြတာပေါ့။ မီးမြင်ရင် တောခွေး၊ ခွေးအတွေကလည်း လူရှိတယ်ထင်ပြီး မလာရဲပါဘူး။ ကိုကြီးထော် သဘောကျရဲ့လား"

"အေး ... ကိုထွန်းရနဲ့ မင်းတို့ ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ ဖေ့သားကြီးကို စီမံကြတော့ကွာ။ ငါ့ ... ရင်ထဲ မီးတောက်နေလို့ပါ ဟီး ..."

ထော်ကြီးဆီက ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် သစ်ခက် သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို လိုက်ကောက်ကာ တာတီးကို သူတို့ စတိမီးရှို့ထားခဲ့ကြလေသည်။

တာတီးကို မြေမြှုပ်ရန် ထော်ကြီးနှင့်တကွ ထွန်းရ၊ ငထီ၊ အိုက်လောတို့

ဆင်ဦးစီး လေးယောက်သည် နေထွက်တစ်ပြုမှာ အင်ကြင်းချောင်းဖျား ဘက် ထွက်လာကြသည်။ မနေ့က တာတီးကြီးကို စတိမီးရှို့ထားခဲ့ကြသော နေရာနှင့် နီးလာသောအခါ သူတို့နားထဲမှာ ရဲ့ရဲ့ရဲ့ရဲ့ မြည်နေသံတစ်ခုကို ထူး ထူးဆန်းဆန်း ကြားမိကြသည်။ အသံမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း နားစည်ကို လာ၍ရိုက်ခတ်သံမှာ စူးရှသည်။

"ဟင် ... ဒီအသံတွေက ဘာသံလဲကွ ငထီ"

"ဟုတ်တယ်ဗျ ကိုကြီးထွန်းရ၊ ကျုပ်လည်း ဒီအသံကို စောစောကပင် ကြားမိနေတာဗျ၊ သစ်တောလေဆင်သံထင်လို့ မပြောမိတာ"

လေးယောက်စလုံး နားစွင့်၍ ခြေလှမ်းရပ်နေကြ၏။ ရဲ့ရဲ့ ရဲ့ရဲ့ မြည်နေသံ မှာ တာတီးကြီး သေနေသော ဆင်ပုန်းစခန်း နေရာဘက်က ဖြစ်သည်။

"ဟာ ... တာတီးကြီးကို မသေဘဲနဲ့ ခင်ဗျားတို့ မနေ့က မီးရှို့ထားခဲ့ ကြ တယ်ထင်တယ်။ ဒါ တာတီးကြီး အပူမခံနိုင်လို့ နှာမောင်းနဲ့ လေမှုတ်နေသံ ဗျ၊ လေမှုတ်နေသံပဲ။ ကျုပ်တာတီးကြီးကို ခင်ဗျားတို့ ရက်စက်လိုက်ကြတာ ဗျာ ဟီး ... ဟီး"

ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလည်းပြော ပြေးလည်းပြေးရာ ငထီ၊ အိုက်လော၊ ထွန်းရတို့မှာ ထော်ကြီးနောက် အပြေးလိုက်ကြရ၏။

တာတီးကြီး သေနေသော တောင်ကမ်းပါးယံထိပ် အရောက်မှာ ထော်ကြီး က ခြေလှမ်းရပ်၍ "ဟာ ... တာတီးကြီးကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာကောင်တွေလဲဗျ၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ပါလား"ဟု အထိတ်အလန့် ပြောလိုက်၏။

အားလုံး တာတီးကြီး အသေကောင်ရှိရာဆီကို ကမ်းပါးထိပ်မှ လှမ်းကြည့် လိုက်ကြ၏။

ရုတ်တရက် တာတီးကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘောကြီးကို မမြင်ရသေး။

ရဲရဲညိုညို အဆင်းရှိသော ရာပေါင်းများစွာသော အကောင်အကြီး အသေး တို့မှာ တာတီးကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ တိုးတက် ကုတ်ခြစ်ကာ ရွစ်ရွစ်နှင့် လှယ်စားသောက် နေကြ၏။

"တာတီးကြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို တက်ကိုက်စားနေတာ ဘာကောင်တွေလဲ ဗျ ကိုကြီးထော်"

"အေး ဖေ့သားကြီးကို ဝိုင်းကိုက်စားနေကြတာ ဘာကောင်တွေလဲဗျဟင် ကိုထွန်းရ"

ငထီက ထော်ကြီး၊ ထော်ကြီးက ထွန်းရ မေးသံတွေကသာ ဆက်လာ သည်။ ယခုထိ တာတီးကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်က တိရစ္ဆာန်တွေကို ဘာကောင် မှန်းမသိကြသေး။ ဆင်သေကြီးရှိရာ ဘက်သို့သာ ငေးကြည့်နေကြရ၏။

"ဟာ ... ကင်းခြေများတွေများ မဟုတ်လားဗျ။ သေသေချာချာ ကြည့်ကြ ပါဦး။ ဟိုမှာ ကျောကုန်းနားက အကောင်ဆို လူကြီးလက်တစ်ဝါးမက ကြီး တဲ့ ကင်းခြေများကြီးပါလား"

တာတီးကြီး အသေကောင်ရှိရာဆီ လည်ပင်းကြောကြီးထောင်ကာ မျှော် ငေးကြည့်နေသော ငထီက ဦးဆုံးပြော၏။

"ဟာ ဟုတ်တယ်ကွ ငထီ။ အားပါးပါး ဧရာမ ကင်းခြေများကြီးတွေ မဟုတ်ပါလား"

အိုက်လောလူကလည်း အံ့သြတကြီး မှတ်ချက်ချ၏။

မှန်သည်။ ရုတ်တရက်မူ ဆင်သေ တာတီးကြီး၏ ကိုယ်လုံးကိုပင် မမြင်ရ၊ လက်ညှိုး လက်မမှသည် လက်တစ်ဝါးခန့်ပင်ရှိသော ဧရာမကင်းခြေများ ကြီးများသည် တာတီး၏ အသားကို မြိန်ရေရှက်ရေ ဝိုင်းစားနေကြသည်။ အကောင်အကြီးအသေးတွေမှာ ရေတွက်၍ပင် မရနိုင်။ ရာပေါင်း

ထောင်ပေါင်း မည်မျှရှိမည်ကို မခန့်မှန်းတတ်ကြ။

ကင်းခြေများအုပ်သည် ဆင်သေကြီး၏ အသားကို လုယက်စားသောက် ရင်းက တရဲရဲ ရန်ရှာမြည်တွန် နေကြသည်။ အကောင်တွေမှာ များလွန်း သဖြင့် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ရှိရှိသမျှ ကင်းခြေများတွေအားလုံး တာတီးကြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ လာစုနေကြသလား ထင်ရသည်။

မနေ့က သူတို့ မီးရှို့ထားခဲ့သော ထင်းစတွေမှာလည်း တာတီးကြီး၏ အနားမှာ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲနေ၏။ အမှန်မှာ တာတီးကြီးကို သူတို့မနေ့ညက မီးတင်ရှို့ထားခဲ့ကြရာ အမွေးအမှင် ဆင်အရေခွံများကို မီးလောင်၍ အညော် နဲ့ ထွက်လာသောအခါ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးရှိ ကင်းခြေများ အကြီးအသေးတို့မှာ ညော်နဲ့ခံကာ တာတီးကြီးကိုယ်ပေါ် ရောက်လာကြ ခြင်းသာ။

တောရိုင်းကင်းခြေများကြီးတို့သည် မီးသင်းနဲ့မွှေးနေသော တာတီးကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝိုင်းကိုက်စားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မီးစ တစ်စတလေကိုလည်း တွန်းယက် တိုက်ဖျက်လိုက်ကြပုံရ၏။ တရဲရဲ မြည်နေသံနှင့်အတူ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ရဲရဲညိုညို ကင်းခြေများတွေ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် နေရာလုရင်း လိမ့်ကျတော့မှ ဆင်နံရိုး တစ် ချောင်းတလေကို ဖွေးခနဲ လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်ကြရ၏။ တာတီးကြီး၏ ဝမ်းခေါင်းထဲ၌မူ ကင်းခြေများ ကောင်ရေပေါင်းမည်မျှ ရှိနေကြလိမ့်မည် မသိ။

"ကဲ ... ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ ကိုကြီးထော်။ တာတီးကြီး အသေကောင် နားကိုတော့ သွားကပ်လို့ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတောကင်းကြီးတွေ က အဆိပ်သိပ်ပြင်းတာဗျ။ သွားကပ်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းကိုက်ကြလိမ့် မယ်။ အကောင်ပေါင်းကလည်း ထောင်သောင်း မကဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ

ကို ဘယ်လိုလုပ် သတ်ကြမလဲ ကြံကြည့်ကြပါဦး။"

"ဒီလောက်များတဲ့ တောကင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သတ်မလဲငယ်၊ ထော်ကြီးက တာတီးကြီး အမှတ်တရ အစွယ်တို့ဘာတို့ လိုချင်သပဆိုရင်လည်း ဒီကင်းခြေများတွေ စားလို့ အသားကုန်မှ အစွယ်အရိုးတွေကို လာယူကြရမှာပကွာ"

ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်ကို ထွန်းရကပြော၏။

"အေးဗျ၊ ဒါဆိုလည်း ကျုပ်တို့ ပြန်ကြရုံပေါ့နော်။ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် တွယ်တက် ထိုးဆွ ရွစ်ရွစ် လုစားနေကြတာ ကြည့်လိုတော့ အကောင်းသားဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆက်ကြည့်နေခဲ့ ဦးမလား။"

"မင်းအဘမင်းသာ ကြည့်ကောင်းနေ၊ ငါတော့ ကင်းခြေများတွေ ရွစ်ရွစ်နဲ့ တာတီးကြီးကိုယ်ပေါ် လုယက်ဖက်စားနေကြတာ မြင်ကတည်းက အူထဲ အသည်းထဲမှာ ယားကျိယားကျိ ဖြစ်နေပြီ၊ ထော်ကြီးကို အားနာလို့သာ ကြည့်နေတာ။ ဆက်ကြည့်နေလို့လည်း အိမ်ပြန် ထမင်းမစားနိုင်တာကလွဲပြီး ဘာအကြောင်း ထူးမှာလဲကွာ။ ကဲ ... ပြန်မယ် ပြန်မယ်"

သူတို့ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သူ ထွန်းရက ပြန်မယ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်လိုက်သော အခါ ထော်ကြီးနှင့် ကျန်လူများမှာလည်း ထွန်းရနောက်လိုက်လာကြရတော့၏။

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်၊ ဂျီအီးစီရသစုံမဂ္ဂဇင်း။
